



EUROPA-PARLAMENTET

2009 - 2014

Mødedokument

A7-0219/2011

1.6.2011

BETÆNKNING

om analyse af mulighederne for at nedbringe drivhusgasemissionerne ud over 20 % og vurdering af risikoen for udflytning af CO₂-emissionskilder (2011/2012(INI))

Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarerikkerhed

Ordfører: Bas Eickhout

Ordfører for udtalelse(*): Romana Jordan Cizelj, Udvalget om Industri, Forskning og Energi

(*) Procedure med associerede udvalg – forretningsordenens artikel 50

INDHOLD

	Side
FORSLAG TIL EUROPA-PARLAMENTETS BESLUTNING	3
BEGRUNDELSE.....	26
UDTALELSE FRA UDVALGET OM INDUSTRI, FORSKNING OG ENERGI	27
RESULTAT AF DEN ENDELIGE AFSTEMNING I UDVALGET	39

(*) Procedure med associerede udvalg – forretningsordenens artikel 50

FORSLAG TIL EUROPA-PARLAMENTETS BESLUTNING

om analyse af mulighederne for at nedbringe drivhusgasemissionerne ud over 20 % og vurdering af risikoen for udflytning af CO₂-emissionskilder (2011/2012(INI))

Europa-Parlamentet,

- der henviser til Kommissionens meddelelse "Analyse af mulighederne for at nedbringe drivhusgasemissionerne ud over 20 % og vurdering af risikoen for udflytning af CO₂-emissionskilder" (KOM(2010)0265) og det ledsagende dokument (SEK(2010)0650),
- der henviser til Kommissionens meddelelse "Køreplan for omstilling til en konkurrencedygtig lavemissionsøkonomi i 2050" (KOM(2011)0112) og erklæringen om, at "EU allerede har lovgivning, der sikrer en reduktion på 20 % af emissionen af drivhusgasser i forhold til 1990-niveauet inden 2020. EU fastholder sit betingede tilbud om en 30 %'s reduktion, forudsat at andre udviklede lande forpligter sig til tilsvarende reduktioner, og at udviklingslandene yder passende bidrag.",
- der henviser til Kommissionens meddelelse med titlen "Energieffektivitetsplan 2011" (KOM(2011)0109),
- der henviser til sine tidligere beslutninger om klimaændringer og især den, der blev vedtaget den 25. november 2010 om klimakonferencen i Cancún (COP16)¹, i hvilken Parlamentet opfordrede til at reducere emissionen af drivhusgasser med 30 % i forhold til 1990-niveauet inden 2020,
- der henviser til Kommissionens forordning (EU) nr. 1031/2010 af 12. november 2010 om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner² i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet³,
- der henviser til Rådets konklusioner af juni 2010, der udtrykker enighed om, at Kommissionen i nødvendigt omfang bør "foretage en mere detaljeret analyse af policymulighederne og cost-benefit-forholdet, herunder på medlemsstatsplan",
- der henviser til EU's klima- og energipakke,
- der henviser til udkast til Kommissionens forordning om fastsættelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af visse begrænsninger for anvendelsen af internationale kreditter fra projekter, der omfatter industrigasser,
- der henviser til forretningsordenens artikel 48,

¹ Vedtagne tekster, P7_TA(2010)0442.

² EUT L 302 af 18.11.2010, s. 1.

³ EUT L 275 af 25.10.2003, s. 32.

- der henviser til betænkning fra Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarerikkerhed og udtalelse fra Udvalget om Industri, Forskning og Energi (A7-0219/2011),
- A. der henviser til, at EU's og det globale klimamål er at begrænse klimaændringerne til 2°C over det førindustrielle niveau; der henviser til, at klimapakken, som blev vedtaget i december 2008, udgør et første skridt hen imod at sikre EU's indsats i overensstemmelse med dette mål; der henviser til, at en række lande, der står for omkring 80 % af de globale emissioner, har forpligtet sig til at reducere udledningerne, skønt parterne i UNFCCC i Cancún anerkendte, at de nuværende tilsagn ikke er tilstrækkelige til at opfylde 2°C-målet,
- B. der henviser til, at klima- og energipakkens vigtigste formål er at reducere udledningen på den mest omkostningseffektive måde,
- C. der henviser til, at ifølge Det Europæiske Miljøagentur var EU's udledning af drivhusgasser i 2009 17,3 % lavere end i 1990; understreger imidlertid, at en tredjedel af dette kan forklares af virkningerne af den økonomiske recession,
- D. der henviser til, at Det Internationale Energiagentur har skønnet, at EU's andel af den globale udledning var 13 % i 2010 og vil være på 9 % i 2030,
- E. der henviser til, at den globale kulstofbalance, der forventes at kunne opfylde 2°C-målet, er på omkring 800 mia. tons CO₂ mellem 2005 og 2050; der henviser til, at EU's andel af verdensbefolkningen i 2050 anslås til 5,7 %,
- F. der henviser til, at Kommissionens køreplan for omstilling til en konkurrencedygtig lavemissionsøkonomi i 2050 viser, at af det nuværende mål på 20 % vil mere end halvdelen kunne opnås gennem kompensationskøb fra tredjelande,
- G. der henviser til artikel 1 i direktivet om emissionshandel (2003/87/EF), i hvilken der "fastlægges en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet med henblik på at fremme reduktionen af drivhusgasemissioner på en omkostningseffektiv og økonomisk effektiv måde",
- H. der henviser til, at udledningen fra sektorer i EU's emissionshandelssystem (ETS) på grund af den økonomiske krise er betydeligt lavere end forventet og under niveauet for den oprindelige tildeling, men også at investeringspotentialet i disse sektorer er blevet reduceret samtidig,
- I. der henviser til, at den nuværende lavere kulstofpris vil have en betydelig indvirkning på drifts- og investeringsbeslutningerne og skal overvåges nøje, da dette, hvis den fastholdes, vil reducere indtægterne fra bortauktionering af kvoter til finansiering af klimaindsatsen i EU og i udviklingslandene,
- J. der henviser til, at Kommissionens køreplan for omstilling til en konkurrencedygtig lavemissionsøkonomi i 2050 indebærer, at en forhøjelse til 30 % vil have en positiv virkning på medlemsstaternes indtægter fra bortauktionering af kvoter, hvis 2020-målene om vedvarende energi og energieffektivitet opnås som bekræftet af stats- og regeringscheferne den 4. februar 2011,

- K. der henviser til, at ifølge de scenarier, som Det Internationale Energiagentur (IEA) har udarbejdet, vil det globale CO₂-udslip formentlig stige med 21 % af 2008-niveauet frem til 2035, såfremt landene er tilbageholdne med at indfri de tilsagn, de afgav med Københavnsaftalen, hvilket i så fald vil gøre det umuligt yderligere at begrænse den globale opvarmning til 2°C; der henviser til, at landene uden for OECD anslås at være ansvarlige for hele stigningen i udslippet på verdensplan¹,
- L. der henviser til, at en forhøjelse af indsatsen til 30 % sammenholdt med 1990-niveauerne, mens de øvrige lande beholder deres lave tilsagn, ifølge Kommissionen vil medføre en begrænset marginal påvirkning af EU's energiintensive industri, så længe som der indføres passende energieffektivitetsforanstaltninger, og de særlige foranstaltninger for industrien om nødvendigt opretholdes,
- M. der henviser til, at en del af europæisk industri, så længe som der mangler en global aftale, der sikrer lige konkurrencevilkår, stadig vil være udsat for unfair konkurrence, medmindre der opretholdes særforanstaltninger for sektorer, der er udsat for udflytning af CO₂-emissionskilder,
- N. der henviser til, at Det Internationale Energiagentur (IEA) har vurderet, at den globale efterspørgsel efter fossile brændstoffer vil stige med 40 % i perioden 2008-2030, især i nyindustrialiserede lande og udviklingslandene, hvor CO₂-udslippet vil stige med omkring 45 % frem til 2030,
- O. der henviser til, at omvæltningerne i Nordafrika og Mellemøsten tydeligt viser, at afhængigheden af fossile brændstoffer, især olie, har medført kompromiser i EU's politik over for olieproducerende lande såsom Libyen, der ikke er bæredygtige på lang sigt, hvilket gør det påtrængende at mindske afhængigheden af fossile brændstoffer også fra et udenrigspolitisk perspektiv,
- P. der henviser til, at EU på forhandlingsniveau har forpligtet sig til at øge sit mål for reduktion af drivhusgasemissioner til 30 %, forudsat at en global international aftale kan indgås, i henhold til hvilken alle industrialiserede lande forpligter sig til at gøre tilsvarende forpligtelser med hensyn til den indsats, der kræves af deres respektive økonomier, og de byrder, der pålægges deres produktionssektorer;
- Q. der henviser til, at en indsats kun fra EU's side ikke vil være tilstrækkelig til at bekæmpe klimaændringerne,
- R. der henviser til, at nyindustrialiserede lande og udviklingslande har sat ambitiøse mål, siden EU's mål blev fastsat i 2007 og 2008, f.eks. Brasiliens mål om en emissionsreduktion på 36-39 % i forhold til business as usual, Mexicos mål om et fald på 30 % i forhold til business as usual, Maldivernes mål om at blive CO₂-neutral inden 2020 og Costa Ricas mål om at blive CO₂-neutral inden 2021,
- S. der henviser til, at visse industrialiserede lande såsom Norge, Japan og Schweiz også har sat ambitiøse mål,

¹ Det Internationale Energiagenturs (IEA) rapport af 9. november 2010 med titlen "World Energy Outlook 2010".

- T. der i forbindelse med internationale forhandlinger henviser til, at klimakonferencen i Cancún (COP16) i december sidste år ikke formåede at gøre håndgribelige fremskridt med hensyn til bindende forpligtelser på kort eller mellemlang sigt fra alle industrialiserede lande og vækstøkonomier;
- U. der henviser til, at uden en global aftale og samarbejde med de største CO₂-producenter (USA, Kina, Indien) vil det ikke lykkes EU at få nogen indflydelse overhovedet på de klimaforandringer, der finder sted i øjeblikket,
- V. der henviser til, at EU's fremtidige klimadiplomatiaktiviteter, som gennemføres af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, bør fokusere på et bestemt engagement med tredjelande, opbygge effektive samarbejds mekanismer med internationale partnere og blive enige om bindende klimamål med tredjelande med henblik på at bekæmpe klimaændringer,
- W. der henviser til, at det for at begrænse klimaændringerne bedst muligt er nødvendigt samtidig at tage højde for reduktion af emissioner af andre drivhusgasser end CO₂, hvilket vil kunne opnås med de eksisterende redskaber og teknologier og gennemføres i det kommende tiår for en offentlig pris, der er mange gange lavere end de nuværende kulstofpriser,
1. glæder sig over Kommissionens meddelelse, der konkluderer, at en forhøjelse af indsatsen til 30 %, hvilket vil være mere i overensstemmelse med udviklingslandenes mål om at reducere udledningen af drivhusgasser i den høje ende af 25-40-procentsintervallet inden 2020, er teknisk mulig og økonomisk realistisk; bemærker, at ifølge Kommissionens meddelelse "Køreplan for omstilling til en konkurrencedygtig lavemissionsøkonomi i 2050" kan EU kunne mindske sine emissioner internt med 25 % eller mere inden 2010 ved fuldt ud at indføre vedvarende energi og gennemføre målet om energieffektivitet; bemærker imidlertid, at køreplanen ikke opstillet et nyt mål, og understreger, at der bør rettes opmærksomhed mod de økonomiske og sociale konsekvenser i medlemsstaterne;
 2. glæder sig over, at køreplanen bevæger sig i retning af en konkurrencedygtig lavemissionsøkonomi i 2050 og fastsætter langsigtede mål, som bekræfter EU's målsætning om at reducere udledningen af drivhusgasser med 80-95 % inden 2050 for at holde klimaændringerne under 2°C; noterer sig 2050-køreplanen, som konkluderer, at 80 % af reduktionen inden 2050 skal ske internt i EU, og at en lineær reduktion giver økonomisk mening;
 3. opfordrer Kommissionen til så hurtigt som muligt og senest ved udgangen af 2011 at fremsætte forslag om at nå en intern reduktion i drivhusgasemissionerne på 25 % inden 2020 i overensstemmelse med en omkostningseffektiv strategi for målet for 2050 som redegjort for i 2050-køreplanen og til at bevæge sig mod en overordnet målsætning på 30 % for 2020;

Analyse af 20 %-målet i dag

4. understreger, at ifølge klimavidenskaben kan en begrænsning af klimaændringerne til gennemsnitlig 2°C ikke garantere, at betydelige negative klimapåvirkninger undgås,

men en overskridelse af grænsen på 2°C vil sandsynligvis mangedoble de skadelige virkninger og øge sandsynligheden for at nå et tippepunkt, hvor temperaturniveauet begynder at fremtvinge frigivelse af naturligt fanget kulstof fra dræn såsom skove og permafrost og begrænse naturens evne til at absorbere kulstof i verdenshavene;

5. minder om, at ifølge IPCC's fjerde vurderingsrapport skal de industrialiserede lande reducere deres emissioner med 25-40 % inden 2020 for at have 50 % chance for at begrænse klimaændringerne til 2°C; påpeger, at EU's nuværende mål ikke er i overensstemmelse med dens 2°C-mål; mener, at de udviklede lande som gruppe i overensstemmelse med konklusionerne i IPCC's fjerde vurderingsrapport samt nyere undersøgelser bør reducere deres drivhusgasemissioner med 25-40 % under 1990-niveauet inden 2020, medens udviklingslandene som gruppe bør opnå en væsentlig ændring under den nuværende prognose for emissionsvæksten i størrelsesordenen 15-30 % inden 2020¹;
6. minder om, at EU, der ikke tegner sig for meget mere end 10 % af de globale emissioner, ikke vil være i stand til at imødegå klimaændringerne på egen hånd;
7. påpeger, at siden etableringen af 20-20-20-strategien i 2007 og vedtagelsen af klima- og energipakken i 2008 har der været en meget positiv udvikling på internationalt plan, og at visse industrialiserede lande og navnlig visse nyindustrialiserede lande og udviklingslande har sat sig ambitiøse mål, der på nogle områder endda overgår EU's krav til en eventuel international aftale;
8. påpeger på den anden side, at de forpligtelser, der er indgået af tredjelande, indtil videre generelt ikke lever op til det, der er nødvendigt, og på ingen måde er tilstrækkelige til at opfylde 2°C-målet, hvilket er grunden til, at den internationale udvikling berettiger et mellemliggende skridt;
9. bemærker, at Det Europæiske Råd har erkendt, at yderligere reduktioner i størrelsesordenen 80-95 % inden 2050 i forhold til 1990 er nødvendige; påpeger, at et lineært forløb mellem 2009 og 2050 vil resultere i et 2020-mål i størrelsesordenen 34-38 % i forhold til 1990;
10. gentager, at akkumulerede emissioner er afgørende for klimasystemet; bemærker, at selv hvis 2050-målene opfyldes, vil EU i henseende til drivhusgasemissioner fortsat være ansvarlig for cirka det dobbelte af sin andel per indbygger af den globale 2°C-kompatible kulstofbalance, og at forsinkelser af emissionsreduktionerne øger den akkumulerede andel betydeligt;
11. minder om, at Stern-rapporten viste, at det er mest omkostningseffektivt at foretage størstedelen af emissionsreduktionerne i begyndelsen af forpligtelsesperioden;
12. noterer sig, at manglende handling her og nu vil koste mere end de supplerende 11 mia. EUR, som det koster at forhøje 2020-emissionsmålet til 30 %;
13. understreger, at en forsinkelse af den globale og europæiske klimaindsats vil medføre højere omkostninger ikke kun i forbindelse med opnåelse af 2050-målet på grund af

¹ Miljørådets konklusioner af 14. marts 2011.

strandede investeringer i et kapitalapparat med store kulstofemissioner og langsommere teknologisk læring, men også i forbindelse med, at EU vil miste en innovativ førerrolle inden for forskning og jobskabelse og som pioner med hensyn til etablering af en grønnere og bæredygtig økonomi;

14. påpeger, at EU i 2009 allerede lå 17,3 % under emissionsniveauet for 1990, hvilket betyder, at et mål på 20 % ikke giver markedsoperatørerne et klart signal om at investere i teknologier med lavere CO₂-udslip eller uden CO₂-udslip;
15. er bekymret over, at det nuværende lave ambitionsniveau kan resultere i et lavt investeringsniveau og relativ stagnation i de europæiske økonomier i forhold til Asiens økonomier;
16. påpeger, at overskuddet af ETS-kvoter ifølge Kommissionens analyse fra 2010 kan nå op på 2,4 mia. kvoter; noterer sig, at den bestemmelse, der har skabt grundlag for at opspare disse kvoter, har gjort det muligt at opretholde kulstofpriserne; mener desuden, at det er vigtigt at have stabile regler for det europæiske emissionshandelsmarked for at fremme investeringer, og at Kommissionen gerne må forelægge et initiativ, som har til formål at skabe en sikker registeradgang og forbedre markedsreguleringen;
17. erkender, at investeringer i grøn teknologi ikke alene er afhængige af det prissignal, som kulstofmarkedet giver, men også af gennemførelsen af en konsekvent miljøpolitik, der tager sigte på at udvikle en social økonomi og en grønnere økonomi som et jobskabende alternativ til økonomisk tilbagegang og krise; konkluderer, at der på nuværende tidspunkt ikke med sikkerhed kan siges noget om, hvilken rolle ETS under det nuværende 20 %-mål vil have som drivkraft, for så vidt angår emissionsreduktioner og anvendelse af lavemissionsteknologier i de sektorer, det dækker, eftersom der er en temmelig bred prognosemargen for kulstofprisen, og at der således er risiko for en fastlåsning i kulstofintensive installationer og infrastrukturer i de kommende årtier;
18. bemærker, at auktionen af kvoter på grund af den lave kulstofpris muligvis ikke vil mobilisere ressourcer til klimainvesteringer som forventet; mener, at medlemsstaterne bør anspore til en effektiv anvendelse af auktionsindtægter i den tredje fase for at fremme F&U og innovation med henblik på at opnå langsigtede reduktioner i drivhusgasemissioner; er overbevist om, at en effektiv koordinering mellem medlemsstaterne, via Kommissionen, kan gøre det muligt at anvende en stor del af disse indtægter til fælles EU-projekter, således at EU kan konkurrere effektivt med sine konkurrenter på det forskningspolitiske område;
19. støtter tanken om at reservere 1,4 mia. kvoter fra EU ETS forud for 2020 som en mulig løsningsmodel til at opretholde incitamenterne i ETS og for at sikre det stringensniveau, der var hensigten på tidspunktet for lovgivningsproceduren; slår også til lyd for, at et væsentligt antal kvoter bortauktioneres på EU-plan for at fremskynde udviklingen af nye teknologier og finansiere en fair overgangsmekanisme for den europæiske arbejdsstyrke; opfordrer Kommissionen til at forelægge et forslag om, hvordan denne politik kan tilrettelægges i praksis;

Industripolitiske aspekter

20. understreger, at den økonomiske krise har medført en betydelig nedgang i

industriproduktionen og den økonomiske vækst, øget arbejdsløshed og samtidig lavere emissioner og et fald i energiforbruget; mener, at dette fald i emissionerne ikke bør tolkes som et tegn på, at EU er på rette vej, hvad angår opnåelsen af Unionens overordnede mål for emissionsreduktion; erkender, at selv om nogle anlæg har gavn af overskydende kvoter, kan den økonomiske krise alligevel sagtens have påvirket industriens evne til at investere i yderligere emissionsreduktioner;

21. bemærker, at stadig flere lande i verden allerede har anerkendt muligheden i forbindelse med klima- og miljøteknologier og tilpasser deres økonomier tilsvarende; bemærker i denne forbindelse den konkurrencemæssige udfordring i forbindelse med den miljøteknologiske ekspansion i Kinas nye femårsplan;
22. fremhæver, at Kina er førende på verdensplan, hvad angår opstilling af vindmølleparker, at kinesiske og indiske producenter af vindturbiner er blandt verdens top ti, og at Kina og Taiwan på nuværende tidspunkt producerer de fleste af de solfangere, der sælges på det internationale marked; opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at tage skridt til at fremme miljøeffektiv udvikling og produktion i EU af disse teknologier og af nye, innovative teknologier, som er nødvendige for at nå de ambitiøse mål for reduktion af udledningen af drivhusgasser;

Energipolitiske aspekter

23. er enig i Kommissionens og IEA's antagelse om, at enhver udskydelse af investeringerne i nedbringelse af CO₂-emissioner og den hermed forbundne energiteknologi vil medføre større omkostninger på et senere stadium; mener, at hvis EU skal nå det langsigtede mål om 80-95 % reduktioner frem til 2050, sådan som det endnu en gang blev bekræftet af Det Europæiske Råd den 4. februar 2011, må EU intensivere sine bestræbelser; glæder sig derfor over, at Kommissionen har til hensigt at skitsere metoder til at opnå langsigtede mål på den mest omkostningseffektive og virkningsfulde måde;
24. er dybt bekymret over, at EU ikke er på vej til at nå målene om at reducere energiforbruget med 20 % i forhold til fremskrivningerne for 2020, hvilket skyldes både medlemsstaternes og EU's manglende engagement, ambitioner og investeringer; tilslutter sig fuldt ud de konklusioner, der må drages af Kommissionens nyligt fremlagte meddelelser "Energieffektivitetsplan 2011" og "Køreplan for omstilling til en konkurrencedygtig lavemissionsøkonomi i 2050", nemlig at de politiske tiltag vedrørende energieffektivitet er nøglen til yderligere reduktion af CO₂-udledningerne; opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at sikre, at der afsættes flere midler til energieffektive foranstaltninger – navnlig inden for byggeri, opvarmning i byer og transport – i forbindelse med den næste flerårige finansielle ramme; beklager dybt, at der ikke blev lagt større vægt på energieffektivitet under Det Europæiske Råds drøftelser om energiprioriteter den 4. februar 2011;
25. gør opmærksom på, at det nuværende mål på 20 % er baseret på et energimiks, som i nogle medlemsstater omfatter atomenergi; glæder sig over Kommissionens beslutning om at underkaste atomkraftværkerne i EU en stresstest, således at der kan træffes de nødvendige foranstaltninger angående deres sikkerhed; mener, at visse medlemsstaters beslutning om at nedlukke nogle eksisterende atomreaktorer og de øgede investeringer i

opførelsen af nye atomkraftværker kan foranledige nogle medlemsstater til at revidere de nationale foranstaltninger, de har truffet med henblik på at nå de nuværende 20 %-mål;

26. glæder sig over, at EU ifølge de nyligt fremlagte nationale handlingsplaner for vedvarende energi kan gå videre end 2020-målene for vedvarende energi, såfremt handlingsplanerne gennemføres i fuldt omfang og finansieringsinstrumenterne forbedres; opfordrer Kommissionen til nøje at overvåge denne gennemførelse og arbejde hen imod skabelsen af et stabilt investeringsklima i tiden frem til og efter 2020 og opnå bedre markedsintegration for vedvarende energi; opfordrer Kommissionen til at analysere og, hvis hensigtsmæssigt, forhøje de juridisk bindende mål for vedvarende energi efter 2020;
27. opfordrer EU til at gøre en mere ihærdig indsats for at øge elektricitetssektorens andel af vedvarende energi og til at skabe betingelser for intelligente netværk for at garantere en stadig mere decentraliseret energiproduktion; understreger, at der for at opnå dette må investeres mere i energiinfrastrukturprojekter for at nå denne målsætning;
28. bemærker, at der på grund af en række markeds- og reguleringsmæssige restriktioner fortsat er mange energisparemuligheder i EU, der ikke bliver udnyttet; opfordrer til, at der opstilles mål for anvendelsen af vedvarende energi, for produktstandarder for energieffektive produkter og køretøjer, og til, at miljøbevidste offentlige udbud fremmes;
29. påpeger, at tekniske standarder for intelligente net, som det fremhæves i Det Europæiske Råds konklusioner af 4. februar 2011, bør være vedtaget senest ved udgangen af 2012;
30. understreger den vigtige rolle, som intelligente net og målere spiller med hensyn til at integrere elektricitet fra forskellige kilder, herunder vedvarende energikilder; glæder sig over det arbejde, som taskforcen om intelligente målere har udført, og over det standardiseringsmandat 441 af 12. marts 2009, der er udstedt til CEN, CENELIC og ETSI med henblik på udviklingen af en åben struktur inden for måleinstrumenter, og anmoder Kommissionen om at fremlægge en række anbefalinger og lovforslag snarest muligt for at drage fuld nytte heraf, idet der især bør lægges vægt på udarbejdelse af standarder og det energibesparende potentiale ved smarte målere; gentager sin opfordring til at fastsætte som politisk mål, at 50 % af husstandene i EU skal være udstyret med intelligente målere inden 2015¹;
31. understreger den bydende nødvendighed af at tilpasse ikt-standardiseringspolitikken til markedsudviklingen, der kræver interoperabilitet, hvilket vil bidrage til at fremskynde arbejdet med tekniske standarder for elbiler samt intelligente net og målere, med henblik på gennemførelse inden 2012;
32. understreger, at ikt vil kunne forbedre vejtransporten og bidrage yderligere til at gøre bilerne i EU mere sikre, intelligente og grønne; fremhæver den digitale dagsordens betydning, idet den bør kunne prioritere det miljømæssige potentiale ved intelligente

¹ Europa-Parlamentets beslutning af 5. maj 2010 om en ny digital dagsorden for Europa: 2015.eu (2009/2225 (INI)).

biler og veje såvel som forsknings- og udviklingsprojekter for V2V- og V2R-anordninger;

33. bemærker, at det er en forudsætning at fremskynde godkendelsesprocedurerne og finde nye metoder til finansiering af nye og især energieffektive og innovative infrastrukturprojekter, hvis EU's energi- og klimamål skal nås til tiden; understreger, at nye energiinfrastrukturprojekter skal være i overensstemmelse med EU's langsigtede energi- og klimapolitikker;
34. glæder sig over aftalen om at anvende uforpligtede midler fra det europæiske genopretningsprogram (energi projekter) til at etablere et formålsbestemt finansieringsinstrument til støtte af initiativer om bæredygtig energi på lokalt og regionalt niveau; opfordrer til nøje overvågning af dette instrument med henblik på at vurdere, hvorvidt denne type finansiering kan fungere som model for fremtidige instrumenter til finansiering af bæredygtige og CO₂-fattige investeringer;

Forsknings- og udviklingsaspekter

35. påpeger, at det politiske mål under EU 2020-startegien om 3 % af BNP til forskningsudgifter er sammensat af en privat (2 %) og en offentlig (1 %) udgiftsandel; noterer sig, at der stadig er specifikke problemer med at opfylde målet på 3 %, navnlig for så vidt angår de private forskningsudgifter; påpeger, at det manglende engagement i forskningsfinansieringen hæmmer udviklingen af højenergieffektive, klimavenlige teknologier;

Muligheder for og redskaber til at nå længere end målet på 20 %

36. minder om, at en optrapning til et reduktionsmål på 30 % med en indenlandsk indsats på 25 % ifølge Kommissionens analyse nu udgør en stigning på 11 mia. EUR i forhold til 2008-fremskrivningerne for de absolutte omkostninger ved klima- og energipakken i 2020; noterer sig Kommissionens vurdering, at dette vil hæve kulstofprisen i EU's emissionshandelsordning til ca. 30 EUR/t CO₂, dvs. svarende til det niveau, der skønnedes nødvendigt for reduktionsmålet på 20 % i 2008;
37. understreger, at for at opnå en reduktion på 30 % i drivhusgasemissionerne frem til 2020 er en høj og stabil kulstofpris en nødvendighed for at kunne fremme investeringer i lavemissionsteknologi;
38. minder om den fælles erklæring fra de administrerende direktører for de førende europæiske forsyningsselskaber, der opfordrer EU til at fastlægge et internt reduktionsmål på 25 % fra februar 2011, og "Joint Business Declaration" fra oktober 2010, der slår til lyd for et reduktionsmål på 30 % for 2020; konstaterer, at fremstående aktører fra det europæiske erhvervsliv således har sagt, at tiden er inde til at handle og gå videre end reduktionsmålet på 20 % for 2020;
39. erkender, at de økonomiske kriser har svækket EU-økonomiens muligheder for at investere i lavemissionsteknologier;
40. opfordrer til, at der fastlægges et generelt princip om, at EU skal følge den mest omkostningseffektive vej til nedbringelse af CO₂-udslippet og samtidig skal støtte

rettidig indførelse af lovende innovative teknologier og investeringer, der er i tråd med EU's langsigtede klimamål; mener, at nærhedsprincippet skal respekteres i forbindelse med gennemførelsen af dette princip;

41. understreger, at det er nødvendigt at gennemføre en bred vifte af foranstaltninger som f.eks. incitamenter til yderligere investeringer, en vækstorienteret skatte- og afgiftspolitik og offentlige udbud for at sikre, at den økonomiske vækst og nedbringelsen af både arbejdsløsheden og drivhusgasemissionerne supplerer hinanden; henviser til Rådets direktiv 2003/96/EF om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet, som allerede åbner mulighed for visse undtagelser eller reduktioner i beskatningsniveauet, bl.a. af hensyn til konkurrenceevnen eller ud fra miljøhensyn;
42. opfordrer Kommissionen til at foretage regelmæssige analyser og sikre, at den omkostningseffektive fordeling af den ekstra indsats mellem sektorer i og uden for ETS er den samme som under klimapakken; opfordrer derfor medlemsstaterne til at intensivere deres bestræbelser med hensyn til innovative investeringer og gennemførelse af bestemmelserne i de allerede eksisterende energibesparelsesdirektiver for at nå mere ambitiøse mål;
43. er enig i Kommissionens analyse af, at en forhøjelse af reduktionsmålet til 30 % med en omkostningseffektiv fordeling af indsatsen mellem sektorer i og uden for ETS og en indenlandsk indsats på 25 % (resten med kompensationskøb) vil svare til en reduktion i ETS-loftet på 1,4 mia. kvoter;
44. bemærker muligheden af at gennemføre ændringen i ETS ved at annullere kvoter beregnet på auktionering; understreger imidlertid, at en stabil og forudsigelig EU ETS er en afgørende forudsætning for at træffe afgørelser om investeringer; bemærker yderligere, at denne mulighed i givet fald vil kræve tilpasninger i form af en revision af emissionshandelsdirektivet;
45. opfordrer til, at EU ETS tilsikrer både investeringssikkerhed på lang sigt og adgang til fleksible mekanismer i tilfælde af økonomisk lavkonjunktur (f.eks. for at undgå for store tildelinger);
46. understreger behovet for at nedbringe CO₂-emissionerne i transportsektoren ved at etablere standardiserede europæiske infrastrukturer for elektriske køretøjer og flere incitamenter til at anvende bæredygtig biobrændsel af anden generation som et alternativ til fossile brændstoffer; slår til lyd for øget brug af offentlig transport;
47. erkender, at nogle af de mest omkostningseffektive reduktionsmuligheder findes i de medlemsstater, der i øjeblikket ligger under EU-gennemsnittet for BNP pr. indbygger, og at offentlige indgreb for at lette finansieringen af de indledende investeringer forventes at blive nødvendige for at opnå reduktioner i sektorer uden for ETS; understreger behovet for at revidere EU's finansielle mekanismer med henblik på at afstedkomme omkostningseffektive drivhusgasreduktioner i EU;
48. mener, at offentlige finansieringsmekanismer også bør være til rådighed for at lette overgangen til en renere energiblanding i medlemsstaterne; mener, at en sådan finansiering bør gøres betinget af en ægte og påviselig overgang til en væsentligt renere

energiproduktion;

49. understreger, at det er nødvendigt at udvikle en politikstruktur, der gør klimapolitikken til en mulighed for industrien snarere end en trussel, og at klimapolitik er en integrerende del af ressourceeffektivitet og innovationspolitik;
50. noterer sig, at en forbedret ressourceeffektivitet og en mindsket afhængighed af råstoffer vil kunne resultere i betydelige fremskridt med hensyn til energieffektivitet og lavere CO₂-emissioner;
51. understreger igen, at navnlig forbedringer hvad angår energi- og ressourceeffektivitet har et væsentligt omkostningsnegativt emissionsreduktionspotentiale, og at der således findes et betydeligt antal klimabeskyttelsesforanstaltninger, der finansierer sig selv på grund af de tilhørende lavere energiudgifter; opfordrer til, at vedtagelsen af ambitiøse gennemførelsesforanstaltninger i henhold til direktivet om miljøvenligt design fremskyndes, og til, at der sikres en dynamisk revision af mindstekravene; opfordrer Kommissionen til at revidere metoden og direktivet for at gøre det muligt at fastsætte krav, som ligger tæt på eller på niveau med de bedste tilgængelige teknologier ud fra en "top-runner"-tilgang; understreger, at der må udvikles en kommunikationsstrategi for at give både erhvervslivet og forbrugerne omfattende information;
52. opfordrer til konkrete mål for arealanvendelse, ændringer i arealanvendelse og skovbrug (LULUCF) i EU, uden tilknytning til ETS eller indsatsfordeling, for at sikre varighed i emissionsreduktionerne og miljømæssig integritet i sektorens bidrag til emissionsreduktioner samt nøje overvågning og bogføring; opfordrer Kommissionen til yderligere at præcisere konsekvenserne af emissioner fra arealanvendelse, ændringer i arealanvendelse og skovbrug (LULUCF) i EU og medlemsstaternes drivhusgasforpligtelser og til at rapportere om dette spørgsmål til Parlamentet som optakt til COP 17 i Durban til november;
53. fremhæver landbrugets potentiale for at yde et betydeligt bidrag til håndteringen af klimaaftalerne og især potentialet for at anvende landbrugsaffald i produktionen af bæredygtig energi, således at der skabes en supplerende indtægtskilde for landbrugere; mener, at fremtidens fælles landbrugspolitik bør være et redskab til at hjælpe medlemsstaterne til at nå miljø- og klimaforandringsmålene og landbrugerne til at udnytte fordelene ved grøn vækst; mener, at den grønne komponent i den fælles landbrugspolitik skal være en del af de direkte støtteordninger under første søjle, således at der undgås komplicerede administrative procedurer, landbrugerne får incitament til at efterleve miljøforpligtelserne, og der sikres en ensartet gennemførelse i alle medlemsstaterne;
54. mener, at det er yderst vigtigt, at EU's landbrugspolitiske instrumenter omfatter incitament til at begrænse landbrugets indvirkning på klimaet, også via støtte under den første søjle;
55. erkender, at der er givet afkald på potentielle indtægter fra overskydende tildelte enheder (AAU'er) fra Kyoto-protokollens første forpligtelsesperiode for at beskytte miljøets integritet inden for rammerne af en klimaordning efter 2013, og mener, at dette spørgsmål bør tages op i forbindelse med den kommende finansielle ramme;

56. opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at sikre, at de fulde indtægter fra auktionering af EU ETS-kreditter udnyttes effektivt til at forbedre energi- og ressourceeffektiviteten i samfundet, særlig i de berørte energi- og industrisektorer, i stedet for at blive trukket ind i medlemsstaternes almindelige budgetter;
57. bekræfter, at mindst 50 % af auktionsindtægterne bør geninvesteres i innovative og bæredygtige teknologier;
58. opfordrer indtrængende Kommissionen til aktivt at overvåge, hvordan medlemsstaterne bruger auktionsindtægterne, og til årligt at rapportere herom til Europa-Parlamentet;
59. mener, at emissionshandelssystemet i bestræbelserne på at reducere emissionerne globalt vil være et fuldt effektivt værktøj under forudsætning af, at det anvendes af alle de største verdensøkonomier og støttes af andre værktøjer (f.eks. frivillige aftaler, skatteforanstaltninger osv.) under hensyntagen til nationale prioriteter og kapaciteter;
60. gentager, at det er af afgørende betydning at udfylde kløften mellem den frivillige karakter af de internationale forpligtelser, der påtages af lande uden for EU, og anerkendelsen af et retligt bindende internationalt system;
61. noterer sig, at Kommissionens meddelelse "Køreplan for omstilling til en konkurrencedygtig lavemissionsøkonomi i 2050" understreger behovet for at forblive lydhør over for risikoen for kulstoflækage med henblik på at sikre lige vilkår.
62. gentager, at EU's reduktionsmål først og fremmest skal opfyldes inden for EU; minder om, at brugen af internationale kompensationskøb træder i stedet for investeringer i EU's økonomi og forsinker EU's egne emissioner; opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at supplere det eksisterende produktionssystem, der er baseret på direkte emissionsbogføring med forbrugsbaseret bogføring og analysere, om emissionerne reelt er blevet reduceret og ikke eksporteret; opfordrer Kommissionen til at forelægge et forslag på dette område, eftersom ændrede forbrugsmønstre og ressourceeffektivitet er det rette middel til at afbøde klimaændringer;
63. noterer sig, at medlemsstaterne i Rådets konklusioner af 14. marts 2011 har gentaget vigtigheden af at sikre de eksisterende fleksible mekanismers fortsættelse og forbedre disse samt etablere nye styrkede markedsbaserede mekanismer opdelt efter sektor eller andet på klimakonferencen i Durban med henblik på at øge omkostningseffektiviteten af samt fremme bekæmpelsesforanstaltningerne og samtidig bidrage til bæredygtig udvikling;
64. opfordrer til, at der indføres yderligere kvalitetskriterier for internationale projekter i EU via indførelsen af strenge projektkvalitetsstandarder, der skal sikre overholdelse af menneskerettighederne samt pålidelige, kontrollerbare og reelle supplerende emissionsreduktioner, som også fremmer bæredygtig udvikling i udviklingslandene;
65. opfordrer Kommissionen til straks at foreslå, hvordan Unionen bedst kan supplere sin indsats for begrænsning af klimaændringer med bestræbelser på at reducere ikke-CO₂-gasser såsom HFC, som er den hurtigst voksende klimaforurener i verden, samt HFC23; opfordrer Kommissionen til at fremme initiativet til at indføre HFC-produktionen i Montrealprotokollen og til at indgå bilaterale aftaler med tredjelande for at afhjælpe

HFC23 med henblik på udfasning af ikke-CO₂-gasser og afhjælpe HFC-23 på en omkostningseffektiv måde for en offentlig pris i en størrelsesorden, der er lavere end de nuværende kulstofpriser;

66. opfordrer Kommissionen til i tilknytning til dens foranstaltninger til bekæmpelse af klimaændringerne at udvikle reguleringsstrategier for hurtig handling med henblik på at accelerere udfasningen af hydrofluorcarboner (HCFC) samt udnytte og tilintetgøre den stratosfæriske ozonophobning ved at nedbryde drivhusgasser i bortskaffede produkter og bortskaffet udstyr;
67. opfordrer Kommissionen til i tilknytning til dens foranstaltninger til bekæmpelse af klimaændringerne at udvikle strategier for hurtig handling med henblik på at reducere udledningerne af kulpartikler og prioritere udledninger, der berører regioner med sne og is, herunder de arktiske områder;
68. opfordrer Kommissionen til i tilknytning til dens foranstaltninger til bekæmpelse af klimaændringer at udvikle reguleringsstrategier til hurtig handling med henblik på at reducere forurenende gasser, der fører til dannelse af troposfærisk (den lavere atmosfære) ozon, en væsentlig drivhusgas;

Energiforanstaltninger

69. opfordrer til at gøre energieffektivitet til prioritet i de fremtidige klimapolitiske foranstaltninger; anerkender, at det ifølge Kommissionens 2050-køreplan vil blive muligt at nedbringe EU's udslip med 25 % eller mere pr. 2050, hvis Unionen kan realisere sine nuværende politikker, navnlig opfyldelsen af energieffektivitetsmålsætningen på 20 % pr. 2020; bemærker, at en sådan reduktion ifølge Kommissionens analyse fortsat vil være et skridt på den omkostningseffektive vej mod det langsigtede mål på en 80-95 % reduktion af drivhusgasudslippet i forhold til 1990-niveauet, og at en mindre ambitiøs tilgang vil resultere i betydeligt højere samlede omkostninger gennem hele perioden;
70. understreger, at de seneste udviklinger på internationalt plan tydeligt har vist, at det er vigtigere end nogensinde at opfylde 20 %-målet om energieffektivitet; foreslår, at der gøres en indsats for at nå dette mål ved hjælp af forskellige instrumenter, herunder foranstaltninger på EU-plan og på nationalt plan, som f.eks. skattepolitiske incitament, lån på særligt gunstige vilkår, indirekte støtte, ændringer i lejeretten, retningslinjer for offentlige udbud og fastsættelsen af standarder; gentager sit krav om bindende energieffektivitetsmål for medlemsstaterne og slår til lyd for, at 20 %-målet hurtigst muligt omsættes til mål for medlemsstaterne, og at disse mål fastsættes på en retligt bindende måde; erkender ud fra nærhedsprincippet, at medlemsstaterne imidlertid skal have manøvfrihed med hensyn til, hvilke midler de ønsker at benytte sig af;
71. opfordrer Kommissionen til at opstille virkningsfulde retlige rammer til at sikre, at medlemsstaterne opfylder deres forpligtelser vedrørende energisparemål inden 2020 fuldt ud enten ved at indføre et krav om, at Kommissionen skal godkende nationale handlingsplaner for energieffektivitet eller ved hjælp af andre foranstaltninger; opfordrer Kommissionen til at lette og overvåge gennemførelsen af de nationale energieffektivitetshandlingsplaner og til om nødvendigt at overveje overtrædelsesprocedurer, hvis planerne ikke efterleves; henviser i denne forbindelse til

sin beslutning af 15. december 2010 om revision af handlingsplanen for energieffektivitet¹;

72. fremhæver, at energibesparelser opnået gennem forbedret energieffektivitet udgør den mest omkostningseffektive måde at sikre yderligere CO₂-reduktioner på; henleder opmærksomheden på det uudnyttede potentiale med hensyn til bygningers livscyklus-energimæssige ydeevne, især vedrørende eksisterende bygninger, transportsektoren (herunder luftfart), offentlige udbud, fremstilling af energieffektive produkter og produktion, transformation og overførsel af energi, herunder fjernvarme og fjernkøling; gentager, at det er essentielt at foretage konkrete foranstaltninger på disse områder, og henleder opmærksomheden på de relevante forslag i henholdsvis Bendtsen- og Kolarska-Bobińska-betænkningerne; opfordrer indtrængende til, at der træffes energibesparende foranstaltninger først og fremmest på nationalt, regionalt og lokalt plan, og at der udarbejdes en kommunikationsstrategi for EU-projekter, hvormed både virksomheder og forbrugere gives fuldstændig information; understreger det potentiale, der ligger i at indføre en ordning for energispareforpligtelser for energisektoren som foreslået i Kommissionens energieffektivitetsplan, som allerede har vist sig at have en positiv effekt i nogle medlemsstater;
73. henleder opmærksomheden på SMV'ernes potentiale for energibesparelse, idet kun 24 % af SMV'erne i EU i dag aktivt implementerer foranstaltninger til reduktion af deres miljømæssige skadevirkninger; fremhæver, at mens der står mindst én finansiell konsulent til rådighed for hver SME, modtager disse ingen rådgivning vedrørende energibesparelse og energieffektivitet, og de har også behov for assistance fra miljø- og energi eksperter;
74. gør opmærksom på, at der ifølge Kommissionen henstår næsten 8 mia. EUR, som der ikke er gjort krav på, i EU-støtte til energieffektivitet; glæder sig derfor over Kommissionens intention om at lette og fremme anvendelsen af strukturfondsmidler til energirelaterede projekter om bygningsrenovering; afventer konkrete initiativer, herunder vedrørende finansieringsbestemmelserne;
75. fremhæver, at en stramning af EU's klimamål vil betyde en betydelig styrkelse af bestræbelserne og investeringerne vedrørende udvikling og hurtig indførelse af bæredygtige og CO₂-fattige teknologier, intelligente net og energirelateret forskning; anser det for afgørende, at der sikres tilstrækkelig finansiering af SET-planen for tiden efter 2013; understreger, at en energistrategi med ambition om at nå klimamålene på over 20 % skal baseres på alle klimavenlige energiteknologier;
76. noterer sig, at Kommissionen har påvist et investeringsbehov på 1 trillion EUR til energiproduktionskapacitet og opgradering af EU's energioverførsels- og distributionsinfrastrukturer inden 2020, som hovedsagelig skal finansieres via energipriserne; opfordrer til, at disse investeringer foretages med henblik på at fuldstændiggøre det sammenkoblede indre marked for energi og sikre forsyningssikkerheden, forbedre integreringen af vedvarende energier i EU's energisystem og samtidig tage hensyn til særtrækkene ved hvert enkelt lands energimix, således at energieffektiviteten øges og forbrugerne får gavn af de nye teknologier; understreger imidlertid, at princippet om, at forureneren betaler, skal gælde

¹ Vedtagne tekster, P7_TA-PROV(2010)0485.

i tilvejebringelsen af de fornødne midler, og at der skal tages behørig hensyn til behovene hos lavindkomstforbrugere, der lider under energifattigdom; indskærper behovet for elektricitetssammenkoblinger mellem medlemsstaterne med henblik på fuldt ud at udnytte de massive investeringer, der foretages, især vedrørende vedvarende energi, i en række lande;

77. mener, at nedlukning af atomkraftværker vil føre til øgede drivhusgasemissioner; anerkender, at dette element bør tages i betragtning, når mulighederne for at bevæge sig ud over en reduktion af drivhusgasemissioner på 20 % undersøges;
78. mener, at EU for at opnå langsigtede investeringer i vedvarende energi bør vedtage en tidsplan med bindende mål for anvendelsen af vedvarende energi efter 2020; opfordrer Kommissionen til at forelægge et forslag om fastsættelsen af sådanne mål;

Industripolitiske foranstaltninger

79. tager til efterretning, at Kommissionen i sin meddelelse om en køreplan for omstilling til en konkurrencedygtig lavemissionsøkonomi i 2050 understreger, at det er nødvendigt at sikre den europæiske industris konkurrenceevne (dvs. implementere en omkostningseffektiv metode til at maksimere fordelene for EU's fremstillingsindustri og til at maksimere fordelene for EU);
80. mener, at sektorbaserede tilgange i kombination med tærskler i hele økonomien i industrialiserede lande kan bidrage til at forene klimatiltag med konkurrenceevne og økonomisk vækst; betoner vigtigheden af at anlægge en holistisk, horisontal og sektorbaseret tilgang til industriudslip som en merværdi i forbindelse med internationale forhandlinger og EU's CO₂-mål;
81. mener, at integreringen af sektorbaserede tilgange til ETS vil forøge den samlede økonomiske effekt i alle deltagende lande; fremhæver, at det er værd at overveje fordelene ved at udvide de sektorbaserede tilgange til at omfatte flere sektorer og lande;
82. anerkender, at der er voksende fokus på teknologier til CO₂-opsamling og -lagring (CCS) - som en overgangsfase på vejen mod en langsigtet energiforsyning uden fossile brændstoffer - i forbindelse med bestræbelserne på at nedbringe CO₂-udslippet ikke blot inden for energisektoren, men bemærker samtidig, at hvis investeringerne i CCS-teknologier skal være økonomisk rentable, forudsætter det betydeligt højere kulpriser i forhold til det nuværende niveau; understreger, at samfundets accept er nødvendig for at få en altomfattende evaluering af eventuelle CCS-projekter; fremhæver, at i henhold til IEA's CCS-køreplan vil halvdelen af alle CCS-projekter i 2030 ligge i den industrielle produktionssektor; gør opmærksom på, at opfyldelse af de kriterier, som er gældende for nye kulkraftværker i henhold til klima- og energipakkens bestemmelser vedrørende CCS, skal være en betingelse for at kunne påbegynde opførelsen af gasfyrede kraftværker; betoner, at implementeringen af disse teknologier ikke må medføre en indskrænkning af den EU-baserede industris konkurrenceevne;
83. bemærker, at CCS-teknologi, for så vidt angår fremtiden for stenkul og brunkul, ikke bør anses for den eneste valgmulighed til bibeholdelse af kul i EU-økonomien, men at andre kulteknologier med lavt udslip også bør udvikles og indføres;

Forsknings- og udviklingsforanstaltninger

84. understreger, at udvikling og anvendelse af banebrydende teknologier er nøglen til bekæmpelse af klimaændringerne, samtidig med at EU's partnere i hele verden overbevises om, at emissionsreduktioner er mulige, uden at der mistes konkurrenceevne og arbejdspladser; finder det af afgørende betydning, at EU foregår med et godt eksempel i form af en betragtelig forhøjelse af bevillingerne til forskning i klimavenlige og energieffektive industrielle teknologier inden for det ottende rammeprogram for forskning og innovation, som bør være behørigt rettet ind efter de strategiske energiteknologier, der er præsenteret i SET-planen; opfordrer yderligere til, at der afsættes regionaludviklings- og samhørighedsmidler til at forbedre energieffektiviteten i byggebranchen og i husholdningerne for at fremme innovation samt til programmer for livslang læring; understreger behovet for, at EU påtager sig en ledende rolle inden for forskningen i klimarelaterede og energieffektive teknologier og udvikler et tæt videnskabeligt samarbejde på dette område med de internationale partnere såsom BRIK-landene og USA;
85. lægger navnlig vægt på samordningen mellem EU-patentbeskyttelsesmekanismer inden for energiområdet og vedvarende energikilder med henblik på at lette adgangen til værdifuld intellektuel ejendom, der fortsat ikke er blevet udnyttet; fremhæver, at det bør have prioritet at aktivere det planlagte EU-patent inden for områderne energibesparelser og vedvarende energi;
86. mener, at sektorbaserede tilgange, idet de skaber en glidende overgang til en CO₂-fattig økonomi og baner vejen for et globalt kulstofmarked, også kunne blive en del af en international ramme om klimainsatsen efter 2012;
87. glæder sig over Kommissionens intention om at indrette klimapolitikkerne efter langsigtede udviklingslinjer og støtter ideen om mellemliggende mål, eksempelvis for 2030; er overbevist om, at realistiske mellemlange og langsigtede målsætninger skaber klarere incitamenter for investorerne til at påtage sig bæredygtige investeringer;
88. påpeger, at EU er nødt til at intensivere sine bestræbelser fra 2020 og fremefter, og at det i den forbindelse kunne være fornuftigt at udpege et mellemliggende mål for eksempelvis 2030; opfordrer Kommissionen til at udvikle specifikke instrumenter til at nå disse mål på den mest omkostningseffektive måde;

Øvrige fordele og indvirkninger

89. er overbevist om, at fordelen ved at skride til handling hurtigst muligt bidrager til betydelige langsigtede fordele for EU's konkurrenceevne ved at skabe passende forventninger og opretholde en stærk position i et hastigt voksende globalt marked for rene teknologier;
90. noterer sig konklusionerne af undersøgelsen "A New Growth Path for Europe" bestilt af det tyske Forbundsministerium for miljø, hvoraf det fremgår, at en forøgelse af EU's CO₂-reduktionsmål til 30 % kan hæve den europæiske økonomis vækstrate med op til 0,6 % årligt inden 2020 samt skabe op til 6 mio. arbejdspladser og væsentligt fremme europæiske investeringer;

91. bemærker, at den europæiske miljøindustri beskæftiger omkring 3,4 millioner mennesker (omregnet til fuldtidsbeskæftigede); påpeger, at en forhøjelse af EU's klimamål til 30 % ifølge nyere undersøgelser kan skabe op til 6 millioner yderligere arbejdspladser i Europa, forudsat at auktionsindtægter og CO₂-afgifter udnyttes intelligently; anerkender virkningerne for jobskabelse og konkurrenceevne forbundet med omdannelse til en lavemissionsøkonomi på lang sigt, men påpeger, at der bør udvises stor omhu for at anvende den offentlige støtte så effektivt som muligt;
92. bemærker, at i EU's analyse af muligheder for at reducere drivhusgasemissioner er spørgsmålet ikke, hvordan man skaber flere "grønne job" ved at støtte ikkeeffektive (efter kulpriserne er taget i betragtning) anlæg til vedvarende energi, men hvordan der skabes "arbejdspladser, der kan forsvares", som kan modstå konkurrencetesten fra de nye globale aktører; bemærker, at hvor relevant udstyr til nogle af de vedvarende energikilder i stigende grad fremstilles i Kina og Indien, bør Europa nu investere mere i energieffektivitet, hvilket vil styrke de lokale økonomier ved at støtte lokale arbejdspladser, der ikke kan lække til tredjelande med lavere produktionsomkostninger;
93. tilslutter sig Kommissionens køreplan for lav CO₂-økonomi i 2050, hvoraf det fremgår, at "jobskabelse og -bevarelse vil afhænge af EU's evne til at være førende med hensyn til udviklingen af nye lav CO₂-teknologier gennem øget uddannelse, oplæring, programmer til at skabe accept af nye teknologier, F&U og iværksættelse samt favorable økonomiske rammevilkår for investeringer";
94. noterer sig, at der ikke er foretaget nogen grundig analyse af lavemissionsovergangens indvirkninger på beskæftigelsen, som hovedsageligt vil medføre en overførsel af job mellem sektorerne, og at der er behov for bedre identificering af "vindere" og "tabere" af en sådan overgang;
95. mener, at indførelse af mere ambitiøse klimamål primært har en positiv indvirkning på jobskabelse, men opfordrer Kommissionen til at træffe passende foranstaltninger til at lette såvel strukturelle ændringer som omskoling af arbejdskraften i samfund med et omfattende tab af beskæftigelse i sektorer med store kulstofemissioner og også med henblik på at sikre, at nye vækstsektorer har tilstrækkelig adgang til kvalificeret arbejdskraft;
96. understreger størrelsen af sidegevinster forbundet med bedre luftkvalitet, som anslås af Kommissionen til at ligge på mellem 6,3 mia. EUR og 22 mia. EUR om året i 2020 – uden at tage hensyn til sidegevinster forbundet med lavere omkostninger i forbindelse med sygdomme; bemærker, at ifølge yderligere analyser vil sidegevinsterne i forbindelse med sundhed og luftforurening, hvis målet sættes op til 30 %, stige til mellem 6,3 mia. EUR og 35,8 mia. EUR, idet det højeste tal vil blive nået, hvis reduktionsindsatsen er indenlandsk;
97. henleder opmærksomheden på, at det er af afgørende vigtighed ikke blot at udvikle nye klimateknologier, men også at udbrede dem; opfordrer Kommissionen til også at skride til handling på dette område, f.eks. ved at skabe nye finansieringsordninger;
98. bemærker, at der på trods af en midlertidig nedgang i energiforbruget i 2009 vil blive brugt mere energi i fremtiden, i takt med at økonomierne i de enkelte medlemsstater kommer sig, således at afhængigheden af importeret energi vil fortsætte med at vokse;

99. noter sig, at fastsættelse af et højere reduktionsmål ifølge Kommissionens vurdering vil føre til en nedgang i importen af olie og gas på op til 40 mia. EUR frem til 2020 ved en antaget oliepris på 88 USD pr. tønde i 2020; noterer sig, at EU's afhængighed af energiimport således kan reduceres med op til 56 %; anser dette olieprisoverslag for at være meget konservativt, da Det Internationale Energiagentur (2010) forudsiger en oliepris på 108 USD i 2020;
100. anerkender, at en stramning af ETS-reduktionsmålene, selv om de ville virke som incitament til at udvikle CO2-fattig teknologi, ville medføre en yderligere stigning i el-priserne og – hvis de ikke blev suppleret med ambitiøse foranstaltninger til energieffektivitet – i el-udgifterne, hvilket ville blive et betydeligt problem for EU's industrier og forbrugere; bemærker, at stabile og sikre energipriser ifølge en nylig meningsmåling fra Eurobarometer ligger befolkningen stærkt på sinde; påpeger, at ETS-direktivet tillader medlemsstaterne at opveje højere el-priser for elektointensive industrier ved at yde statsstøtte;
101. understreger, at sidegevinster ved emissionsreduktioner især forekommer for emissionsreduktioner opnået inden for EU, og når der på kort og mellemlang sigt lægges stor vægt på øgede investeringer i energieffektivitet;
102. gentager, at EU's reduktionsmål først og fremmest skal opfyldes inden for EU; gentager, at omkostningerne i forbindelse med emissionsreduktioner udgør investeringer i EU's økonomi; erindrer om sin tilslutning til holdningen om, at der bør søges sektormekanismer til mere avancerede udviklingslande for perioden efter 2012 samtidig med, at CDM stadig bør være til rådighed for de mindst udviklede lande; opfordrer til enhver form for nye internationale sektorbestemte udlignende lånemekanismer til sikring af miljøintegritet og til, at der indarbejdes klimafordele med en afvigelse på mere end 15-30 % i forhold til "business as usual";
103. mener, at indførelse af et klimamål på 30 % for 2020 vil genskabe incitamentet til at innovere;
104. understreger, at klimavenlig innovation i EU er nødvendig for at fastholde en stærk position på et hastigt voksende internationalt marked for CO2-fattig teknologi, og at dette vil gøre det muligt for EU at blive mere konkurrencedygtig i forhold til større markedsaktører; understreger nødvendigheden af at sikre, at de innovative produktionsresultater bringes i omsætning og anvendelse i Europa; mener derfor, at der skal stilles passende finansielle instrumenter til rådighed for at støtte indførelsen af succesrige teknologier på EU-markedet; advarer mod de risici, der er forbundet med "udflytning af grønne job", da forsinkelser i skabelsen af en inkluderende og bæredygtig europæisk økonomi vil kanalisere investeringer og arbejdspladser i grønne sektorer til andre områder;
105. er bekymret over, at et skifte inden for innovation af bæredygtig teknologi væk fra EU til andre dele af verden allerede finder sted og kan gøre EU til en nettoimportør af disse teknologier og tilknyttede færdigvarer; anfører, at undersøgelser for nylig viste, at ud af de 50 virksomheder, der anses for førende på området for ren teknologi, har 24 hjemsted i Asien, 22 i USA, 3 i Europa og 1 i Canada; understreger, at ifølge Ernst & Youngs 2010-barometer er Kina og USA de mest attraktive områder i verden til

udvikling af vedvarende energikilder;

106. fremhæver den potentielle forøgelse af EU's konkurrenceevne gennem innovation og øgede investeringer, som kan blive resultatet af en overgang til en bæredygtig økonomi; betoner, at en større indsats fra EU's side til at afbøde CO₂-udslippet vil give omkostningsfordele til EU's internationale konkurrenter inden for en række sektorer og samtidig føre til konkurrencemæssigt spillerum for EU-virksomheder på området for klimateknologi; finder, at når EU's konkurrenter inden for de pågældende sektorer indgår internationale aftaler, opgiver de dermed deres omkostningsfordele, mens EU's konkurrencemæssige spillerum sandsynligvis ikke bliver berørt;
107. fremhæver, at EU's afbødningspolitik er effektiv til at fremme en grønnere omstrukturering af dets produktionssystem;
108. fremhæver EU's og medlemsstaternes behov for at indarbejde politikker om klima, energi, industri og teknologi i en organisk, omfattende ramme; i denne ramme vil alle økonomiske og sociale interesser skulle spille deres rolle, og der bør kræves bestræbelser, ikke blot fra den industrielle sektor (navnlig sektorer, der er omfattet af emissionshandelssystemet), men også fra andre sektorer som f.eks. transport- og byggesektoren samt civilsamfundet som helhed;
109. finder, at Kommissionens meddelelse "Køreplan for omstilling til en konkurrencedygtig lavemissionsøkonomi i 2050" understreger, at udviklingen af sektorpolitiske muligheder skal gå mere i dybden med omkostninger, reduktioner og usikkerhedsfaktorer¹;
110. konkluderer, at en forhøjelse til et mål på 30 % vil have fordele for EU-borgerne og den europæiske økonomi, hvis betingelserne opfyldes, og navnlig i tilfælde af en global aftale;

Vurdering af risikoen for CO₂-lækage

111. bemærker, at Kommissionen fuldt ud har anerkendt, at den bedste beskyttelse mod risikoen for kulstoflækage er en effektiv global indsats², og at der er behov for fortsat at være årvågne for at bevare en stærk industribase i Europa³;
112. bemærker, at visse anlæg i energiintensive sektorer kan ende med at råde over et meget betydeligt antal ubrugte gratis tildelte kvoter ved udgangen af den anden ETS-periode i 2012, og disse kan overføres til tredje fase (2013-2020), hvilket vil mindske indvirkningen fra de eksisterende benchmarks, hvad emissionshandel efter 2012 angår;
113. noterer sig bekymringen for kulstoflækage under den nuværende emissionshandelsordning samtidig med, at uanvendte frie kvoter er opgjort af energiintensive sektorer;
114. anerkender, at andelen af industrier, der er omfattet af EU's emissionshandelsordning, vil stige i fasen 2013-2020 som følge af Kommissionens beslutning om benchmarking,

¹ 2050-køreplanen, s. 6.

² KOM(2011)0112, s. 9.

³ KOM(2011)0112, s. 9.

den tværsektorielle korrektionsfaktor og højere elektricitetspriser;

115. bemærker, at anlæg, som dækker en meget stor del af de emissioner, der ikke stammer fra elsektoren, og som er omfattet af ETS, har fået gratis kvoter op til en produktspecifik grænse, der svarer til 10 % af de mest effektive anlæg på europæisk plan på grundlag af høje produktionsniveauer fra før den økonomiske afmatning for hele perioden frem til 2020;
116. påpeger, at en betydelig andel af emissionscertifikaterne i henhold til de foreslåede benchmarkbestemmelser stadig skal købes af de industriforetagender, der ikke vil nå disse benchmarks, hvilket vil betyde udgifter for EU's virksomheder i den globale konkurrence, som deres globale konkurrenter er fri for; bemærker, at virksomheder som følge af ETS' fleksible struktur vil kunne overføre ubrugte kvoter fra anden til tredje fase;
117. mener, at ETS-benchmarking også bør tage hensyn til, hvilke energikilder der er tilgængelige i en medlemsstat, og give mulighed for tilpasning af denne i takt med, at energimiks og kilde-mulighederne ændrer sig;
118. er fortsat bekymret over det store potentiale for uberettiget fortjeneste med frit tildelte kvoter og den fortsatte uvished omkring og drøftelse af emissionshandelsordningen, der underminerer offentlighedens accept af EU's klimapolitik; opfordrer til, at der forelægges et nyt omfattende overslag, hvori risikoen for flytninger af CO₂-emissioner vurderes for den enkelte medlemsstat;
119. understreger, at auktionsindtægter fra emissionshandelsordningen for at mindske den potentielle risiko for kulstoflækage yderligere vil kunne øremærkes til kapitalintensive investeringer i banebrydende teknologier i energiintensive sektorer;
120. understreger, at der ikke findes en enkelt løsning for industrielle sektorer, der er sårbare over for udflytning af CO₂-emissionskilder, og at arten af produktet eller markedsstrukturen er afgørende kriterier for valget mellem de tilgængelige redskaber (gratis tildeling af kvoter, statsstøtte eller grænsejusteringsforanstaltninger);
121. understreger, at for alle potentielle fremtidige grænsejusteringsforanstaltninger eller inkludering af import i ETS skal disse sikre lige vilkår for de europæiske virksomheder og anerkendelse fra EU's handelspartnere;
122. opfordrer Kommissionen til at være særlig årvågen over for lækage ved energifremstilling uden for EU's emissionshandelsordning og rette særlig opmærksomhed mod medlemsstater med forbindelse til lande uden for EU;
123. understreger, at EU for at opfylde reduktionsmålet og samtidig sikre fair konkurrence bør fremme internationale flersektorielle aftaler for de industrisektorer, hvor risikoen for kulstoflækage er størst, f.eks. inden for stål, cement og aluminium;
124. opfordrer Kommissionen til at vurdere risikoen for at ændre emissioner og således produktion ikke blot for den energiintensive industri, men også for andre væsentlige økonomiske sektorer;

125. støtter i forbindelse med den kommende revision af EU's emissionshandelsordning efter 2020 en undersøgelse af muligheden for anvendelse af en mere målrettet tilgang til enhver brug af kompensationskøb og begrænsning af brugen af CDM-kreditter, der genereres i energiintensive sektorer i andre lande end de mindst udviklede lande, i første omgang gennem foranstaltninger såsom anvendelsen af en multiplikator ved f.eks. at kræve, at der afgives to CDM-kreditter pr. ton udledt inden for ETS; glæder sig i denne forbindelse over den beslutning, der blev truffet i januar 2011, om fra 2013 at forbyde anvendelse af internationale kreditter fra projekter, der involverer industrielle gasser, i EU's emissionshandelsordning, og forventer, at medlemsstaterne afholder sig fra at anvende sådanne kreditter til opfyldelse af målene i henhold til beslutningen om en fælles indsats;
126. anerkender behovet for at vurdere og skride til handling mod risici, idet den indenlandske indsats i tilfælde af manglende tilstrækkelig global indsats vil føre til en ændring af markedsandelen i retning af mindre effektive anlæg andetsteds og dermed øgede emissioner globalt; understreger, at de større handelspartnere beskæftiger sig med deres store klimaløfter og de lavere med risikoen for kulstoflækage; bemærker i denne forbindelse, at Kinas 12. femårsplan illustrerer et betydeligt skridt i retning af en gennemførelse af politikker, som skulle være i overensstemmelse med IPCC 4AR;

Yderligere muligheder og udfordringer

127. mener, at de eventuelle ændringer i udgifterne til arbejdskraft og energi som følge af EU's klimaforandringsspolitikker ikke må medføre social dumping eller CO₂-lækage, og opfordrer Kommissionen til at undersøge enhver sådan risiko; opfordrer af denne grund også andre industri- eller udviklingslande til at gøre sig hensigtsmæssige eller sammenlignelige bestræbelser;
128. opfordrer Kommissionen til dels at støtte foranstaltninger, der lever op til de arbejdsmarkedskrav, som opstår som følge af skiftet til en CO₂-fattig økonomi, dels at omstrukturere foranstaltninger, der dækker de arbejdstagere, der kommer til at stå til rådighed i de nye sektorer;
129. mener, at midler fra samhørighedsfondene skal anvendes mere virkningsfuldt til at fremme vedvarende energikilder, energieffektivitet og CO₂-fattige energiteknologier;
130. understreger, at ifølge IEA's rapport "World Energy Outlook 2010" kan 2°C-målet kun nås, hvis de nuværende forpligtelser gennemføres grundigt i tiden frem til 2020 og med en meget mere styrket indsats derefter; opfordrer derfor Kommissionen, Rådet og Det Europæiske Råd til at fremme en hurtigere og internationalt samordnet gennemførelse af den ophævelse af tilskud til fossilt brændsel, som blev vedtaget af G20, og til at fremlægge hertil svarende forslag på EU-niveau;
131. minder i denne forbindelse om, at Kommissionen i sin meddelelse om EU 2020-strategien opfordrer til en omfordeling af skattebyrden fra arbejdskraft til energi; glæder sig over meddelelsen i den årlige vækstundersøgelse om et forslag om at tilpasse EU's rammer for energibeskatning i tråd med EU's energi- og klimamålsætninger;
132. minder om, at fremskridt på globalt plan er den eneste måde at løse problemet med

klimaændringer på, og at EU bør fortsætte med at engagere sine partnere med en styrket diplomatisk indsats, herunder øget personale; opfordrer i denne forbindelse Kommissionen til at arbejde hen imod en strukturel gennemgang af EU's klimadiplomati, som gennem inddragelse af den nye Tjeneste for EU's Optræden Udadtil og den højtstående repræsentant bør søge at fremlægge en klarere EU-profil på klimapolitikområdet og dermed bringe en ny dynamik til de internationale klimaforhandlinger og opmuntre partnere i hele verden til også at indføre bindende emissionsreduktioner;

133. understreger, at Den Europæiske Union må fastholde og endda forstærke det nødvendige pres over for tredjelande for at få dem til at yde deres del af de globale drivhusgasemissioner i fremtiden; bemærker, at et højere mål for drivhusgasreduktioner i EU vil styrke EU's generelle position og forhandlingsposition i forbindelse med UNFCC-forhandlingerne yderligere samt stimulere drøftelserne om en international klimaændringsaftale; understreger, at EU i mange tidligere sammenhænge har formået at få andre lande til at hæve deres miljøkrav ved at gå i spidsen i forbindelse med indførelse af lovgivning; påpeger, at indsatsen fra EU i disse tilfælde har vist, at det er muligt at kombinere høje miljøkrav med økonomisk vækst;
134. opfordrer Kommissionen til at træffe følgende praktiske foranstaltninger:
- vurdere virkningerne af de indenlandske emissionsreduktionspolitikker på beskæftigelsen, herunder jobmuligheder, og fremme forbedringen af bevidstheden om CO₂-spørgsmålet, energirelateret omskolings- og videreuddannelsesbehov, uddannelse og erhvervsuddannelse, navnlig for SMV'er
 - analysere, i hvilket omfang medlemsstaterne opfylder deres forpligtelser til at anvende mindst 50 % af auktionsindtægterne til afbødnings- og tilpasningsforanstaltninger, og om nødvendigt foreslå foranstaltninger
 - analysere virkningen af EU's øgede mål for emissionsreduktion på medlemsstatsniveau som angivet i Rådets (miljø) konklusioner af 14. marts 2011
 - tilvejebringe passende finansiering til SET-planen
 - fremme effektiv anvendelse af struktur- og samhørighedsfondene blandt medlemsstaterne, især til energieffektivitetsrelaterede foranstaltninger, og samtidig tage fuldt hensyn til princippet om, at sådanne investeringer skal være regionale og virke udjævnende på de økonomiske og sociale uligheder inden for EU
 - indføre innovative finansieringsmekanismer (som f.eks. ordninger om lån til videreformidling)
 - øremærke yderligere midler til svagere og ugunstigt stillede central- og østeuropæiske medlemsstater til foranstaltninger i ikke-ETS-sektorer (bygninger, transport, landbrug)
 - prioritere klima- og energiforskning under det ottende rammeprogram, herunder energieffektivitet, og forskning i årsagerne til klimaforandringer og tilpasning til dem
 - analysere, hvilken virkning et ensidigt skridt fra EU's side ud over 20 %-reduktionen af drivhusgasser kan få for andre landes villighed til at tiltræde den internationale aftale

- undersøge den mulige virkninger af udflytning af grønne jobs, reducerede investeringer og nedsat konkurrenceevnen inden for de grønne sektorer;

135. pålægger sin formand at sende denne beslutning til Rådet og Kommissionen.

BEGRUNDELSE

Indledning

Truslen mod menneskeheden som følge af klimaændringer bliver ikke mindre, og følgerne af en opvarmning på 2°C er en del værre end hidtil antaget. Selv om det ikke er muligt at hænge ekstreme vejrforhold op på den globale opvarmning, er det meget sandsynligt, at klimaændringerne forværrer hyppigheden og intensiteten af ekstremere.

Det internationale samfunds manglende evne til at komme til en omfattende bindende international klimaaftale i København betyder ikke, at landene ikke handler. Resultaterne fra konferencen i Cancún viser, at landene gør en indsats, og at forhandlingerne har fået ny fremdrift. Kulstofemissionerne i Europa ligger nu 17,3 % under niveauet for 1990.¹ Det Europæiske Miljøagentur forventer, at emissionerne vil stabiliseres under 2008-niveauet, selv med den økonomiske genopretning, og uden yderligere foranstaltninger.²

Europas lande står over for kritiske valg for at bevare deres fremtidige velstand og sikkerhed. At skride til en målsætning om reduktion af indenlandske drivhusgasemissioner, som er på linje med EU's klimamål, kan kombineres med sundere økonomi, stigning i grønne arbejdspladser og innovation.

Effektiviteten af EU's emissionshandelsordning

Uden at sætte loftet væsentligt ned risikerer EU's emissionshandelsordning (EU ETS) at miste betydning som drivkraft for investeringer i grønne teknologier og innovation. Kommissionens analyse³ har vist, at i henhold til klimamålet på 20 % svarer overskuddet af ETS-kvoter til ca. 2,4 mia. opsparede kvoter og uudnyttede internationale kreditter i 2020. Dette overskud fører til et ineffektivt prissignal og vil også kraftigt mindske indtægter fra bortauktionering, der kunne bruges til at stimulere klimateknologier og investeringer i energibesparelser og derved skabe millioner af nye arbejdspladser.

Ordførerens forslag

På denne baggrund opfordrer ordføreren Kommissionen til så hurtigt som muligt, og senest ved udgangen af 2011, at fremsætte forslag om at øge Europas klimaambition til en reduktion på 30 % for målet for drivhusgasemissioner i 2020.

Den foreslåede tilgang er forholdsvis beskeden i ordførerens opfattelse. Ordføreren mener, at en ændring til en drivhusgasreduktion på 40 % ville være mere hensigtsmæssig ud fra et hensyn til videnskaben og målsætningen om at opretholde klimaændringerne på 2°C, for slet ikke at tale om 1,5°C, hvilket er en målsætning, som også anerkendes i henhold til UNFCCC. Ordføreren har også afstået fra at opfordre til fuld indenlandsk opfyldelse af EU's klimamål, selvom dette ville øge fordelene for de europæiske borgere gennem en forbedret luftkvalitet i Europa og bringe investeringer til EU's økonomi.

¹ Det Europæiske Miljøagentur (EEA), oktober 2010.

² KOM(2010)0569 endelig, *Fremskridt mod Kyotomålene*, s. 5.

³ SEK(2010)0650, s. 34.

12.5.2011

UDTALELSE FRA UDVALGET OM INDUSTRI, FORSKNING OG ENERGI

til Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarerikkerhed

om analyse af mulighederne for at nedbringe drivhusgasemissionerne ud over 20 % og vurdering af risikoen for udflytning af CO₂-emissionskilder (2011/2012(INI))

Ordfører for udtalelse: Romana Jordan Cizelj

(*) Procedure med associerede udvalg – forretningsordenens artikel 50

FORSLAG

Udvalget om Industri, Forskning og Energi opfordrer Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarerikkerhed, som er korresponderende udvalg, til at optage følgende forslag i det beslutningsforslag, det vedtager:

- A. der henviser til, at ifølge de scenarier, som Det Internationale Energiagentur (IEA) har udarbejdet, vil CO₂-udslippet formentlig stige med 21 % af 2008-niveauet frem til 2035, såfremt landene er forbeholdne i indfrielsen af de tilsagn, de afgav med Københavnsaftalen, hvilket i så fald vil gøre det umuligt yderligere at begrænse den globale opvarmning til 2°C; der henviser til, at landene uden for OECD anslås at være ansvarlig for hele stigningen i udslippet på verdensplan¹,
- B. der henviser til, at EU ifølge tal fra IEA kun tegner sig for en andel på 13 % af det globale CO₂-udslip;
- C. der henviser til, at emissionshandelsordningen (ETS) i henhold til ETS-direktivet skal fremme reduktionen af drivhusgasemissioner på en omkostningseffektiv og økonomisk effektiv måde;

¹ Det Internationale Energiagenturs (IEA) rapport af 9. november 2010 med titlen "World Energy Outlook 2010".

Analyse af 20 %-målet i dag

Industripolitiske aspekter

1. understreger, at den økonomiske krise har medført en betydelig nedgang i industriproduktionen og den økonomiske vækst, øget arbejdsløshed og samtidig lavere emissioner og et fald i energiforbruget; mener, at dette fald i emissionerne ikke bør tolkes som et tegn på, at EU er på rette vej, hvad angår opnåelsen af Unionens overordnede mål for emissionsreduktion; erkender, at selv om nogle anlæg har gavn af overskydende kvoter, kan den økonomiske krise alligevel sagtens have påvirket industriens evne til at investere i yderligere emissionsreduktion;
2. fremhæver, at Kina er førende på verdensplan, hvad angår opstilling af vindmølleparker, at kinesiske og indiske producenter af vindturbiner er blandt verdens top ti, og at Kina og Taiwan på nuværende tidspunkt producerer de fleste af de solfangere, der sælges på det internationale marked; opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at tage skridt til at fremme øko-effektiv udvikling og produktion i EU af denne teknologi og af ny, innovativ teknologi, som er nødvendig for at nå de ambitiøse mål for reduktion af udslippet af drivhusgasser;
3. noterer sig, at der ifølge oplysninger fra de forskellige industrisektorer er tydelig tegn på, at de eksisterende bestemmelser om EU's klimapolitik såsom ETS allerede har ført til en udflytning af produktionen, og er bekymret over, at højere kulpriser vil forstærke denne tendens;

Energipolitiske aspekter

4. er enig i Kommissionens og IEA's antagelse om, at enhver udskydelse af investeringerne i nedbringelse af CO₂-udslippet og den hermed forbundne energiteknologi vil medføre større omkostninger på et senere stadium; mener, at hvis EU skal nå det langsigtede mål om 80-95 % reduktioner frem til 2050, sådan som det endnu en gang blev bekræftet af Det Europæiske Råd den 4. februar 2011, må Unionen intensivere sine bestræbelser; glæder sig derfor over, at Kommissionen har til hensigt at skitsere metoder til at opnå langsigtede mål på den mest omkostningseffektive og virkningsfulde måde;
5. er dybt bekymret over, at EU ikke er på vej til at nå målene om at reducere energiforbruget med 20 % i forhold til fremskrivningerne for 2020, hvilket skyldes både medlemsstaternes og EU's manglende engagement, ambitioner og investeringer; tilslutter sig fuldt ud de konklusioner, der må drages af Kommissionens nyligt fremlagte meddelelser "Energieffektivitetsplan 2011" og "Køreplan for omstilling til en konkurrencedygtig lavemissionsøkonomi i 2050", nemlig at de politiske tiltag vedrørende energieffektivitet er nøglen til yderligere reduktion af CO₂-udslippet; opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at sikre, at der afsættes flere midler til energieffektive foranstaltninger – navnlig inden for byggeri, opvarmning i byer og transport – i forbindelse med den næste flerårige finansielle ramme; beklager dybt, at der ikke blev lagt større vægt på energieffektivitet under Det Europæiske Råds drøftelser om energiprioriteter den 4. februar 2011;
6. gør opmærksom på, at det nuværende mål på 20 % er baseret på et energimiks, som i nogle medlemsstater omfatter atomenergi; glæder sig over Kommissionens beslutning om

at underkaste atomkraftværkerne i EU en stresstest, således at der kan træffes de nødvendige foranstaltninger angående deres sikkerhed; mener, at visse medlemsstaters beslutning om at nedlukke nogle eksisterende atomreaktorer og de øgede investeringer i opførelsen af nye atomkraftværker, kan foranledige nogle medlemsstater til at revidere de nationale foranstaltninger, de har truffet med henblik på at nå de nuværende 20 %-mål;

7. glæder sig over, at ifølge de nyligt fremlagte nationale handlingsplaner for vedvarende energi, kan EU gå videre end 2020-målene for vedvarende energi, såfremt handlingsplanerne gennemføres i fuldt omfang og finansieringsinstrumenterne forbedres; opfordrer Kommissionen til nøje at overvåge denne gennemførelse og arbejde hen imod skabelsen af et stabilt investeringsklima i tiden frem til og efter 2020 og opnå bedre markedsintegration for vedvarende energi; opfordrer Kommissionen til at analysere og, hvis hensigtsmæssigt, forhøje de juridisk bindende mål for vedvarende energi efter 2020;
8. opfordrer EU til at gøre en mere ihærdig indsats for at øge elektricitetssektorens andel af vedvarende energi og til at skabe betingelser for intelligente netværk for at garantere en stadig mere decentraliseret energiproduktion; understreger, at for at opnå dette, må der investeres mere i energiinfrastrukturprojekter for at nå denne målsætning;
9. bemærker, at der på grund af en række markeds- og reguleringsmæssige restriktioner fortsat er mange energisparemuligheder i EU, der ikke bliver udnyttet; opfordrer til, at der opstilles mål for anvendelsen af vedvarende energi, for produktstandarder for energieffektive produkter og køretøjer, og at miljøbevidste offentlige udbud fremmes;
10. understreger den vigtige rolle, som intelligente net og målere spiller med hensyn til at integrere elektricitet fra forskellige kilder, herunder vedvarende energikilder; glæder sig over det arbejde, som taskeforcen om intelligente målere og standardiseringsmandat 441 af 12. marts 2009 udstedte til CEN, CENELIC og ETSI vedrørende udviklingen af en åben struktur inden for måleinstrumenter, og anmoder Kommissionen om at fremlægge en række anbefalinger og lovforslag snarest muligt for at drage fuld nytte heraf, idet der især lægges vægt på udarbejdelse af standarder og det energibesparende potentiale ved smarte målere; gentager sin opfordring til at fastsætte som politisk mål, at 50 % af husstandene i EU skal være udstyret med intelligente målere inden 2015¹;
11. understreger, at ikt vil kunne forbedre vejtransporten og bidrage yderligere til at gøre bilerne i EU mere sikre, intelligente og grønne; fremhæver den digitale dagsordens betydning, idet den bør kunne prioritere det miljømæssige potentiale ved intelligente biler og veje såvel som forsknings- og udviklingsprojekter for V2V- og V2R-anordninger;
12. påpeger, at tekniske standarder for intelligente net, som det fremhæves i Det Europæiske Råds konklusioner af 4. februar 2011, bør være vedtaget senest ved udgangen af 2012;
13. understreger den bydende nødvendighed af at tilpasse ikt-standardiseringspolitikken til markedsudviklingen, hvilket kræver interoperabilitet, som vil bidrage til at fremskynde arbejdet med tekniske standarder for elbiler samt intelligente net og målere, med henblik på gennemførelse inden 2012;

¹ Europa-Parlamentets beslutning af 5. maj 2010 om en ny digital dagsorden for Europa: 2015.eu (2009/2225(INI)).

14. bemærker, at det er en forudsætning at fremskynde godkendelsesprocedurerne og finde nye metoder til finansiering af nye og især energieffektive og innovative infrastrukturprojekter, hvis EU's energi- og klimamål skal nås til tiden; understreger, at nye energiinfrastrukturprojekter skal være i overensstemmelse med EU's langsigtede energi- og klimapolitikker;
15. glæder sig over aftalen om at anvende uforpligtede midler fra det europæiske genopretningsprogram (energi projekter) til at etablere et formålsbestemt finansieringsinstrument til støtte af initiativer om bæredygtig energi på lokalt og regionalt niveau; opfordrer til nøje overvågning af dette instrument med henblik på at vurdere, hvorvidt denne type finansiering kan fungere som model for fremtidige instrumenter til finansiering af bæredygtige og CO₂-fattige investeringer;

Forsknings- og udviklingsaspekter

16. påpeger, at det politiske mål under EU 2020-startegien om 3 % af BNP til forskningsudgifter er sammensat af en privat (2 %) og en offentlig (1 %) udgiftsandel; noterer sig, at der stadig er specifikke problemer med at opfylde målet på 3 %, navnlig for så vidt angår de private forskningsudgifter; påpeger, at det manglende engagement i forskningsfinansieringen hæmmer udviklingen af højenergieffektive, klimavenlige teknologier;
17. beklager dybt, at visse lande uden for EU opnår komparative fordele ved at yde tilskud til energipriserne og undlade at indføre begrænsninger eller kvoter for CO₂-emissioner; understreger, at disse lande måske vil være mindre villige til at deltage i en multilateral global aftale om bekæmpelse af global opvarmning, fordi deres CO₂-emissioner ikke er underlagt restriktioner og dermed billigere;

Muligheder for og redskaber til at nå længere end målet på 20 %

18. opfordrer til, at der fastlægges et generelt princip om, at EU skal følge den mest omkostningseffektive vej til nedbringelse af CO₂-udslippet og samtidig skal støtte rettidig indførelse af lovende innovative teknologier og investeringer, der er i tråd med EU's langsigtede klimamål; mener, at nærhedsprincippet skal respekteres i forbindelse med gennemførelsen af dette princip;

Energiforanstaltninger

19. opfordrer til at gøre energieffektivitet til prioriteten i de fremtidige klimapolitiske foranstaltninger; anerkender, at det ifølge Kommissionens 2050-køreplan vil blive muligt at nedbringe EU's udslip med 25 % eller mere pr. 2050, hvis Unionen kan realisere sine nuværende politikker, navnlig opfyldelsen af energieffektivitetsmålsætningen på 20 % pr. 2020; bemærker, at ifølge Kommissionens analyse vil en sådan reduktion fortsat være et skridt på den omkostningseffektive vej mod det langsigtede mål på en 80-95 % reduktion af drivhusgasudslippet i forhold til 1990-niveauet, og at en mindre ambitiøs tilgang vil resultere i betydeligt højere samlede omkostninger gennem hele perioden;
20. opfordrer Kommissionen til at opstille virkningsfulde retlige rammer til at sikre, at medlemsstaterne opfylder deres forpligtelser vedrørende energisparemål inden 2020 fuldt ud enten ved at indføre et krav om, at Kommissionen skal godkende nationale

handlingsplaner for energieffektivitet eller ved hjælp af andre foranstaltninger; opfordrer Kommissionen til at lette og overvåge gennemførelsen af de nationale energieffektivitetshandlingsplaner og til, om nødvendigt, at overveje overtrædelsesprocedurer, hvis planerne ikke efterleves; henviser i denne forbindelse til sin beslutning af 15. december 2010 om revision af handlingsplanen for energieffektivitet¹,

21. mener, at sektorbaserede tilgange i kombination med tærskler i hele økonomien i industrialiserede lande kan bidrage til at forene klimatiltag med konkurrenceevne og økonomisk vækst; betoner vigtigheden af at anlægge en holistisk, horisontal og sektorbaseret tilgang til industriudslip som en merværdi i forbindelse med internationale forhandlinger og EU's CO₂-mål;
22. fremhæver, at energibesparelser opnået gennem forbedret energieffektivitet udgør den mest omkostningseffektive måde at sikre yderligere CO₂-reduktioner; henleder opmærksomheden på det uudnyttede potentiale med hensyn til bygningers livscyklus-energimæssige ydeevne, især vedrørende eksisterende bygninger, transportsektoren (herunder luftfart), offentlige udbud, fremstilling af energieffektive produkter og produktion, transformation og overførsel af energi, herunder fjernvarme og fjernkøling; gentager, at det er essentielt at foretage konkrete foranstaltninger på disse områder, og henleder opmærksomheden på de relevante forslag i henholdsvis Bendtsen- og Kolarska-Bobińska-betænkningerne; opfordrer indtrængende til, at der træffes energibesparende foranstaltninger først og fremmest på nationalt, regionalt og lokalt plan, og at der udarbejdes en kommunikationsstrategi for EU-projekter, hvormed både foretagender og forbrugere gives fuldstændig information; understreger det potentiale, der ligger i at indføre en ordning for energispareforpligtelser for energisektoren som foreslået i Kommissionens energieffektivitetsplan, som allerede har vist sig at have en positiv effekt i nogle medlemsstater;
23. henleder opmærksomheden på SMV'ernes potentiale for energibesparelse, idet kun 24 % af SMV'erne i EU i dag aktivt implementerer foranstaltninger til reduktion af deres miljømæssige skadevirkninger; fremhæver, at mens der står mindst én finansiel konsulent til rådighed for hver SME, modtager disse ingen rådgivning vedrørende energibesparelse og energieffektivitet, og de har også behov for assistance fra miljø- og energieksperter;
24. gør opmærksom på, at ifølge Kommissionen henstår næsten 8 mia. EUR, som der ikke er gjort krav på, i EU-støtte til energieffektivitet; glæder sig derfor over Kommissionens intention om at lette og fremme anvendelsen af strukturfondsmidler til energirelaterede projekter om bygningsrenovering; afventer konkrete initiativer, herunder vedrørende finansieringsbestemmelserne;
25. fremhæver, at en stramning af EU's klimamål vil betyde en betydelig styrkelse af bestræbelserne og investeringerne vedrørende udvikling og hurtig indførelse af bæredygtige og CO₂-fattige teknologier, intelligente net og energirelateret forskning; anser det for afgørende, at der sikres tilstrækkelig finansiering af SET-planen for tiden efter 2013; understreger, at en energistrategi med en ambitiøs intention at nå klimamålene på over 20 % skal baseres på alle klimavenlige energiteknologier;

¹ Vedtagne tekster, P7_TA-PROV(2010)0485.

26. noterer sig, at Kommissionen har påvist et investeringsbehov på 1 trillion EUR til energiproduktionskapacitet og opgradering af EU's energioverførsels- og distributionsinfrastrukturer inden 2020, som hovedsagelig skal finansieres via energipriserne; opfordrer til, at disse investeringer foretages med henblik på at fuldstændiggøre det sammenkoblede indre marked for energi og sikre forsyningssikkerheden, forbedre integreringen af vedvarende energier i EU's energisystem og samtidig tage hensyn til særtrækkene ved hvert enkelt lands energimiks, således at energieffektiviteten øges og forbrugerne får gavn af de nye teknologier; indskærper behovet for elektricitetssammenkoblinger mellem medlemsstaterne med henblik på fuldt ud at udnytte de massive investeringer, der foretages, især vedrørende vedvarende energi, i en række lande;

Industripolitiske foranstaltninger

27. opfordrer til, at EU's ETS tilsikrer både investeringssikkerhed på lang sigt og adgang til fleksible mekanismer i tilfælde af økonomisk lavkonjunktur (f.eks. for at undgå for store tildelinger);
28. mener, at integreringen af sektorbaserede tilgange til ETS vil forøge den samlede økonomiske effekt i alle deltagende lande; fremhæver, at det er værd at overveje fordelene ved at udvide de sektorbaserede tilgange til at omfatte flere sektorer og lande;
29. anerkender, at der er voksende fokus på teknologier til CO₂-opsamling og -lagring (CCS), som en overgangsfase på vejen mod en langsigtet energiforsyning uden fossile brændstoffer, i forbindelse med bestræbelserne på at nedbringe CO₂-udslippet, og ikke blot inden for energisektoren, men bemærker samtidig, at hvis investeringerne i CCS-teknologier skal være økonomisk rentable, forudsætter det betydeligt højere kulpriser i forhold til det nuværende niveau; understreger, at samfundets accept er nødvendig for at få en altomfattende evaluering af eventuelle CCS-projekter; fremhæver, at i henhold til IEA's CCS-køreplan vil halvdelen af alle CCS-projekter i 2030 ligge i den industrielle produktionssektor; gør opmærksom på, at opfyldelse af de kriterier, som er gældende for nye kulkraftværker i henhold til klima- og energipakkens bestemmelser vedrørende CCS, skal være en betingelse for at kunne påbegynde opførelsen af gasfyrede kraftværker; betoner, at implementeringen af disse teknologier ikke må medføre en indskrænkning af den EU-baserede industris konkurrenceevne;
30. opfordrer Kommissionen til straks at foreslå måder, hvorpå EU bedst kan supplere sin indsats til begrænsning af klimaændringer med bestræbelser på at reducere udslippet af andre gasser end CO₂, såsom HFC, som er den hurtigst voksende klimaforurener i verden, og HFC-23; opfordrer Kommissionen til at fremme initiativet til at indføje HFC-fremstilling i Montrealprotokollen og til at indgå bilaterale aftaler med tredjelande for at afhjælpe indvirkningen af HFC-23 med henblik på at udfase ikke-CO₂-gasser og afhjælpe indvirkningen af HFC-23 på en omkostningseffektiv måde, hvor omkostningerne for offentligheden er af en lavere størrelsesorden end de nuværende kulpriser;
31. tager notits af det bidrag, som atomenergi yder til reduktionen af CO₂-udslip, eftersom lukning af de atomkraftværker, der er i drift i EU, ville medføre en 50 % stigning i udslippet;
32. bemærker, at CCS-teknologi, for så vidt angår fremtiden for stenkul og brunkul, ikke bør

anses for den eneste valgmulighed til bibeholdelse af kul i EU-økonomien, men at andre kulteknologier med lavt udslip også bør udvikles og indføres;

Forsknings- og udviklingsforanstaltninger

33. understreger, at udvikling og anvendelse af banebrydende teknologier er nøglen til bekæmpelse af klimaændringerne, samtidig med at EU's partnere i hele verden overbevises om, at emissionsreduktioner er mulige, uden at der mistes konkurrenceevne og arbejdspladser; finder det af afgørende betydning, at EU foregår med et godt eksempel i form af en betragtelig forhøjelse af bevillingerne til forskning i klimavenlige og energieffektive industrielle teknologier inden for det ottende rammeprogram for forskning og innovation, som bør være behørigt rettet ind efter de strategiske energiteknologier, der er præsenteret i SET-planen; understreger behovet for, at EU påtager sig en ledende rolle inden for forskningen i klimarelateret og energieffektive teknologier og udvikler et tæt videnskabeligt samarbejde på dette område med de internationale partnere, såsom BRIK-landene og USA;
34. fremhæver landbrugets potentiale til at yde et betydeligt bidrag til håndteringen af klimaaftalerne og især potentialet til at anvende landbrugsaffald i produktionen af bæredygtig energi, således at der skabes en supplerende indtægtskilde for landbrugere; mener, at fremtidens fælles landbrugspolitik bør være et redskab til at hjælpe medlemsstaterne til at nå miljø- og klimaforandringsmålene og landbrugerne til at udnytte fordelene ved grøn vækst; mener, at den grønne komponent i den fælles landbrugspolitik skal være en del af de direkte støtteordninger under første søjle, således at der undgås komplicerede, administrative procedurer, landbrugerne får incitament til at efterleve miljøforpligtelserne og der sikres en ensartet gennemførelse i alle medlemsstaterne;
35. lægger navnlig vægt på samordningen mellem EU-patentbeskyttelsesmekanismer inden for energiområdet og vedvarende energikilder med henblik på at lette adgangen til værdifuld intellektuel ejendom, der fortsat ikke er blevet udnyttet; fremhæver, at det bør have prioritet at aktivere det planlagte EU-patent inden for områderne energibesparelser og vedvarende energi;
36. understreger behovet for at nedbringe CO₂-emissionerne i transportsektoren ved at etablere standardiserede europæiske infrastrukturer for elektriske køretøjer og flere incitamenter til at anvende bæredygtig biobrændsel af anden generation som et alternativ til fossile brændstoffer;
37. mener, at sektorbaserede tilgange, idet de skaber en glidende overgang til en CO₂-fattig økonomi og baner vejen for et globalt kulstofmarked, også kunne blive en del af en international ramme om klimaindsatsen efter 2012;
38. glæder sig over Kommissionens intention om at indrette klimapolitikkerne efter langsigtede udviklingslinjer og støtter ideen om mellemliggende mål, eksempelvis for 2030; er overbevist om, at realistiske mellemlange og langsigtede målsætninger skaber klarere incitamenter for investorerne til at påtage sig bæredygtige investeringer, og at højere mål inden for den nuværende 2020-ramme kan være alt for ambitiøst set i et investeringsperspektiv;

Øvrige fordele og indvirkninger

39. noter sig, at fastsættelse af et højere reduktionsmål ifølge Kommissionens vurdering vil føre til en nedgang i importen af olie og gas på op til 40 milliarder euro frem til 2020 ved en antaget oliepris på 88 USD pr. tønde i 2020; noterer sig, at EU's afhængighed af energiimport således kan reduceres med op til 56 %;
40. anerkender, at en stramning af ETS-reduktionsmålene, om end de ville virke som incitament til at udvikle CO₂-fattig teknologi, ville medføre en yderligere stigning i el-priserne og – hvis de ikke blev suppleret med ambitiøse foranstaltninger til energieffektivitet – i el-udgifterne, hvilket ville blive et betydeligt problem for EU's industrier og forbrugere; bemærker, at stabile og sikre energipriser ifølge en nylig meningsmåling fra Eurobarometer ligger befolkningen stærkt på sinde; påpeger, at ETS-direktivet tillader medlemsstaterne at opveje højere el-priser for elektrointensive industrier ved at yde statsstøtte;
41. fremhæver den potentielle forøgelse af EU's konkurrenceevne gennem innovation og øgede investeringer, som kan blive resultatet af en overgang til en bæredygtig økonomi; betoner, at en større indsats fra EU's side til at afbøde CO₂-udslippet vil give omkostningsfordele til EU's internationale konkurrenter inden for en række sektorer og samtidig føre til konkurrencemæssigt spillerum for EU-virksomheder på området for klimateknologi; finder, at når EU's konkurrenter inden for de pågældende sektorer indgår internationale aftaler, opgiver de dermed deres omkostningsfordele, mens EU's konkurrencemæssige spillerum sandsynligvis ikke bliver berørt;
42. understreger, at klimavenlig innovation i EU er nødvendigt for at fastholde en stærk position på et hastigt voksende internationalt marked for CO₂-fattig teknologi, og at dette ville gøre det muligt for EU at blive mere konkurrencedygtig i forhold til større markedsaktører; understreger nødvendigheden af at sikre, at de innovative produktionsresultater bringes i omsætning og anvendelse i Europa; mener derfor, at der skal stilles passende finansielle instrumenter til rådighed for at støtte indførelsen af succesrige teknologier på EU-markedet; advarer mod de risici, der er forbundet med "udflytning af grønne job", da forsinkelser i skabelsen af en inkluderende og bæredygtig europæisk økonomi vil fjerne investeringer og arbejdspladser i grønne sektorer til andre områder;
43. bemærker, at der på trods af en midlertidig nedgang i energiforbruget i 2009 vil blive brugt mere energi i fremtiden, i takt med at økonomierne i de enkelte medlemsstater kommer sig, således at afhængigheden af importeret energi vil fortsætte med at vokse;
44. er bekymret over, at et skifte inden for innovation af bæredygtig teknologi væk fra EU til andre dele af verden allerede finder sted og kan gøre EU til en nettoimportør af disse teknologier og tilknyttede færdigvarer; anfører, at undersøgelser for nylig viste, at ud af de 50 virksomheder, der anses for førende på området for ren teknologi, har 24 hjemsted i Asien, 22 i USA, 3 i Europa og 1 i Canada; understreger, at ifølge Ernst & Youngs 2010-barometer er Kina og USA de mest attraktive områder i verden til udvikling af vedvarende energikilder;
45. bemærker, at EU nu bør investere mere i energieffektivitet, hvilket vil styrke de lokale økonomier ved at understøtte lokale arbejdspladser, som ikke kan udflyttes til tredjelande

med lavere produktionsomkostninger;

46. anerkender effekten af jobskabelse og konkurrenceevne forbundet med overgangen til en CO₂-fattig økonomi, i takt med at EU bliver en global leder inden for vedvarende energiteknologier og energieffektive produkter og tjenesteydelser;

Vurdering af risikoen for CO₂-lækage

47. fremhæver, at EU's afbødningspolitik er effektiv til at fremme en grønnere omstrukturering af dets produktionssystem, men gør opmærksom på, at hvis den gennemføres ensidigt, kan den miljømæssige effektivitet blive minimeret som følge af CO₂-lækage¹;
48. påpeger, at en betydelig andel af emissionscertifikaterne i henhold til de foreslåede benchmarkbestemmelser stadig skal købes af de industriforetagender, der ikke vil nå disse benchmarks, hvilket vil betyde udgifter for EU's virksomheder i den globale konkurrence, som deres globale konkurrenter er fri for; bemærker, at firmaer som følge af ETS' fleksible struktur vil være i stand til at overføre ubrugte kvoter fra anden til tredje fase;
49. mener, at ETS-benchmarking også bør tage hensyn til, hvilke energikilder der er tilgængelige i en medlemsstat, og give mulighed for tilpasning af denne i takt med, at energimix og kilde-mulighederne ændrer sig;
50. beklager dybt, at der ikke i Kommissionens skøn over udflytning af CO₂-emissioner er taget tilstrækkeligt hensyn til de yderligere indvirkninger på el-priserne; understreger, at 40 % af EU's elektricitet bruges af industrien, som påvirkes væsentligt af enhver stigning i kulprisen, fordi elektricitetssektoren vælter omkostningsbyrden over på det følgende led; påpeger dog, at medlemsstaterne i forbindelse med støtteordningerne har mulighed for at anvende auktionsindtægterne til at begrænse denne virkning;
51. understreger, at der ikke findes en enkelt løsning for industrielle sektorer, der er sårbare over for udflytning af CO₂-emissionskilder, og at arten af produktet eller markedsstrukturen er afgørende kriterier for valget mellem de tilgængelige redskaber (gratis tildeling af kvoter, statsstøtte eller grænsejusteringsforanstaltninger);
52. bemærker, at prognoserne for CO₂-markedet i 2020 – som de anvendes af Kommissionen i dens meddelelse fra maj 2010 på basis af scenarier om 30 % indenlandsk reduktion – varierer betydeligt og opfordrer derfor Kommissionen til at fremlægge en ny fremskrivning af risikovurderingen af CO₂-lækage, hvori sådanne scenarier tages i betragtning;

Yderligere muligheder og udfordringer

53. mener, at de eventuelle ændringer i udgifterne til arbejdskraft og energi som følge af EU's klimaforandringspolitikker ikke må medføre social dumping eller CO₂-lækage, og opfordrer Kommissionen til at undersøge enhver sådan risiko; opfordrer af denne grund

¹ Konklusion af undersøgelse af 3. marts 2011 udført af Euro-Middelhavets center for klimaændringer vedrørende den makroøkonomiske indvirkning af EU's afbødningspolitikker efter 20 %-målet.

også andre industri- eller udviklingslande til at gøre sig hensigtsmæssige eller tilsvarende bestræbelser;

54. opfordrer Kommissionen til dels at støtte foranstaltninger, der lever op til de arbejdsmarkedskrav, som opstår som følge af skiftet til en CO₂-fattig økonomi og dels til at omstrukturere foranstaltninger, der dækker de arbejdstagere, der kommer til at stå til rådighed i de nye sektorer;
55. mener, at midler fra samhørighedsfondene skal anvendes mere virkningsfuldt til at fremme vedvarende energikilder, energieffektivitet og CO₂-fattige energiteknologier;
56. understreger, at stigningerne i kulpriserne vil medføre yderligere stigninger i elektricitetsomkostningerne; anfører, at hver stigning på 1 EUR i kulprisen medfører over 2 milliarder EUR i ekstraomkostninger for samfundet i form af el-afgifter, hvoraf industrien tegner sig for de 40 %; opfordrer Kommissionen til at holde samråd med alle involverede parter med henblik på at foreslå hensigtsmæssige løsninger, som ikke forvrider konkurrencen;
57. understreger, at ifølge IEA's rapport "World Energy Outlook 2010" kan 2°C-målet kun nås, hvis de nuværende forpligtelser gennemføres grundigt i tiden frem til 2020 og med en meget mere styrket indsats derefter; opfordrer derfor Kommissionen og Rådet (Det Europæiske Råd) til at fremme en hurtigere og internationalt samordnet gennemførelse af den ophævelse af tilskud til fossilt brændsel, som blev vedtaget af G20 og til at fremlægge hertil svarende forslag på EU-niveau;
58. minder i denne forbindelse om, at Kommissionen i sin meddelelse om EU 2020-strategien opfordrer til en omfordeling af skattebyrden fra arbejdskraften til energien; glæder sig over meddelelsen i den årlige vækstundersøgelse om et forslag om at tilpasse EU's rammer for energibeskatning i tråd med EU's energi- og klimamålsætninger;
59. udtrykker bekymring over, at importen fra lande med mindre strenge CO₂-restriktioner har været hovedårsagen til stigningen på 47 % i de forbrugsrelaterede CO₂-emissioner i EU mellem 1990 og 2006; bemærker, at dette er fuldstændig uden sammenhæng med EU's klimapolitikker og navnlig ikke med ETS; anmoder ikke desto mindre Kommissionen om at vurdere, hvorvidt disse tendenser er fortsat efter 2006;
60. opfordrer Kommissionen til at træffe følgende praktiske foranstaltninger:
 - vurdere virkningerne af de indenlandske emissionsreduktionspolitikker på beskæftigelsen, herunder jobmuligheder, og fremme forbedringen af bevidstheden om CO₂-spørgsmålet, energirelateret omskolings- og videreuddannelsesbehov, uddannelse og erhvervsuddannelse, navnlig for SMV'er
 - analysere, i hvilket omfang medlemsstaterne opfylder deres forpligtelser til at anvende mindst 50 % af auktionsindtægterne til afbødnings- og tilpasningsforanstaltninger, og om nødvendigt foreslå foranstaltninger
 - analysere virkningen af EU's øgede mål for emissionsreduktion på medlemsstatsniveau som angivet i Rådets (miljø) konklusioner af 14. marts 2011
 - tilvejebringe passende finansiering til SET-planen

- fremme effektiv anvendelse af struktur- og samhørighedsfondene blandt medlemsstaterne, især til energieffektivitetsrelaterede foranstaltninger, og samtidig tage fuldt hensyn til princippet om, at sådanne investeringer skal være regionale og virke udjævnende på de økonomiske og sociale uligheder inden for EU;
- indføre innovative finansieringsmekanismer (som f.eks. ordninger om lån til videreformidling)
- øremærke yderligere midler til svagere og ugunstigt stillede central- og østeuropæiske medlemsstater til foranstaltninger i ikke-ETS-sektorer (bygninger, transport, landbrug)
- prioritere klima- og energiforskning under det ottende rammeprogram, herunder energieffektivitet, og forskning i årsagerne til klimaforandringer og tilpasning til dem
- analysere, hvilken virkning et ensidigt skridt fra EU's side ud over 20 %-reduktionen af drivhusgasser kan få for andre landes villighed til at tiltræde den internationale aftale
- undersøge den mulige virkninger af udflytning af grønne jobs, reducerede investeringer og nedsat konkurrenceevnen inden for de grønne sektorer.

RESULTAT AF DEN ENDELIGE AFSTEMNING I UDVALGET

Dato for vedtagelse	9.5.2011
Resultat af den endelige afstemning	+: 38 -: 4 0: 2
Til stede ved den endelige afstemning - medlemmer	Jean-Pierre Audy, Zigmantas Balčytis, Ivo Belet, Bendt Bendtsen, Jan Březina, Maria Da Graça Carvalho, Giles Chichester, Pilar del Castillo Vera, Lena Ek, Ioan Enciu, Adam Gierek, Norbert Glante, Fiona Hall, Romana Jordan Cizelj, Krišjānis Kariņš, Lena Kolarska-Bobińska, Philippe Lamberts, Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz, Marisa Matias, Jaroslav Paška, Herbert Reul, Teresa Riera Madurell, Jens Rohde, Paul Rübig, Amalia Sartori, Britta Thomsen, Evžen Tošenovský, Ioannis A. Tsoukalas, Niki Tzavela, Marita Ulvskog, Kathleen Van Brempt, Henri Weber
Til stede ved den endelige afstemning - stedfortrædere	Matthias Groote, Françoise Grossetête, Cristina Gutiérrez-Cortines, Satu Hassi, Jolanta Emilia Hibner, Yannick Jadot, Oriol Junqueras Vies, Silvana Koch-Mehrin, Vladko Todorov Panayotov, Algirdas Saudargas, Silvia-Adriana Țicău
Til stede ved den endelige afstemning - stedfortrædere, jf. art. 187, stk. 2	Alexandra Thein

RESULTAT AF DEN ENDELIGE AFSTEMNING I UDVALGET

Dato for vedtagelse	24.5.2011
Resultat af den endelige afstemning	+: 44 -: 14 0: 1
Til stede ved den endelige afstemning - medlemmer	János Áder, Elena Oana Antonescu, Kriton Arsenis, Sophie Auconie, Pilar Ayuso, Paolo Bartolozzi, Sandrine Bélier, Sergio Berlato, Milan Cabrnock, Nessa Childers, Chris Davies, Esther de Lange, Anne Delvaux, Bas Eickhout, Edite Estrela, Jill Evans, Karl-Heinz Florenz, Elisabetta Gardini, Gerben-Jan Gerbrandy, Nick Griffin, Françoise Grossetête, Cristina Gutiérrez-Cortines, Jolanta Emilia Hibner, Dan Jørgensen, Christa Kläß, Jo Leinen, Corinne Lepage, Peter Liese, Kartika Tamara Liotard, Linda McAvan, Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė, Gilles Pargneaux, Andres Perello Rodriguez, Sirpa Pietikäinen, Mario Pirillo, Pavel Poc, Vittorio Prodi, Anna Rosbach, Oreste Rossi, Dagmar Roth-Behrendt, Daciana Octavia Sârbu, Carl Schlyter, Horst Schnellhardt, Richard Seeber, Theodoros Skylakakis, Bogusław Sonik, Claudiu Ciprian Tănăsescu, Salvatore Tatarella, Åsa Westlund, Sabine Wils, Marina Yannakoudakis
Til stede ved den endelige afstemning - stedfortrædere	Matthias Groote, Riikka Manner, Marisa Matias, Judith A. Merkies, James Nicholson, Marit Paulsen, Marianne Thyssen, Michail Tremopoulos